

Ročník 1991

Sbírka zákonů

ČESKÉ A SLOVENSKÉ FEDERATIVNÍ REPUBLIKY

ČESKÉ REPUBLIKY / SLOVENSKÉ REPUBLIKY

Částka 32

Rozeslána dne 6. května 1991

Cena Kčs 8,-
(dotisk)

O B S A H:

159. Sdělení federálního ministerstva zahraničních věcí o sjednání Úmluvy o ochraně světového kulturního a přírodního dědictví
160. Sdělení federálního ministerstva zahraničních věcí o sjednání Úmluvy OSN o smlouvách o mezinárodní koupi zboží
161. Sdělení federálního ministerstva zahraničních věcí o sjednání Dodatkového protokolu k Úmluvě o promlčení při mezinárodní koupi zboží
162. Sdělení federálního ministerstva zahraničních věcí o sjednání Dohody o zrušení vízové povinnosti mezi vládou České a Slovenské Federativní Republiky a vládami zemí BENELUXu

Opatření federálních orgánů a orgánů republik

Oznámení ministerstva práce a sociálních věcí České republiky o uložení kolektivních smluv vyššího stupně

159

SDĚLENÍ

federálního ministerstva zahraničních věcí

Federální ministerstvo zahraničních věcí sděluje, že dne 16. listopadu 1972 byla v Paříži přijata Úmluva o ochraně světového kulturního a přírodního dědictví.

Listina o přijetí Úmluvy Českou a Slovenskou Federativní Republikou byla uložena u depozitáře, generálního ředitele UNESCO, dne 15. listopadu 1990.

Úmluva vstoupila v platnost na základě svého článku 33 dnem 17. prosince 1975. Pro Českou a Slovenskou Federativní Republiku vstoupila Úmluva v platnost na základě téhož článku dnem 15. února 1991.

Český překlad Úmluvy se vyhláší současně.

ÚMLUVA

o ochraně světového kulturního a přírodního dědictví

Generální konference UNESCO, scházející se v Paříži ve dnech 17. října až 21. listopadu 1972 na svém sedmáctém zasedání, majíc na paměti, že kulturnímu dědictví a přírodnímu dědictví ve stále větší míře hrozí zničení nejen v důsledku tradičních příčin rozkladu, ale i na základě měnících se sociálních a ekonomických podmínek, které situaci vyhrocují ještě hrozivějšími jevy poškození či zničení;

berouc v úvahu, že ubývání či zničení kterékoliv položky kulturního nebo přírodního dědictví představuje nenahraditelné ochuzení dědictví všech národů světa;

berouc v úvahu, že ochrana tohoto dědictví na národní úrovni není často úplná kvůli rozsahu prostředků, jež vyžaduje, a kvůli nedostatečným ekonomickým, vědeckým a technickým zdrojům země, kde se vlastnictví, které má být chráněno, nachází;

připomínajíc, že Ústava Organizace stanovuje, že bude udržovat, zvětšovat a šířit znalosti zajišťováním ochrany světového dědictví a doporučováním nezbytných mezinárodních úmluv dotýčným národům;

berouc v úvahu, že stávající mezinárodní úmluvy, doporučení a rezoluce týkající se kulturního a přírodního vlastnictví ukazují, jaký význam má pro všechny národy světa ochránění tohoto jedinečného a nenahraditelného vlastnictví, ať náleží jakémukoliv národu;

berouc v úvahu, že části kulturního či přírodního dědictví mají výjimečný význam a z tohoto důvodu je třeba je zachovat jako součást světového dědictví lidstva jako celku;

berouc v úvahu, že vzhledem k objemu a závažnosti nových nebezpečí, jež ohrožují kulturní a přírodní dědictví, je povinností mezinárodního společenství jako celku účastnit se ochrany kulturního a přírodního dědictví výjimečné světové hodnoty tím, že bude poskytovat kolektivní pomoc, která, i když nebude nahrazovat opatření dotýčného státu, bude sloužit jako jeho účinné doplnění;

berouc v úvahu, že pro tento účel je nezbytné přijmout nová ustanovení formou úmluvy vytvářející účinný systém kolektivní ochrany kulturního a přírodního dědictví výjimečné světové hodnoty, organizovaný na stálém základě a v souladu s moderními vědeckými metodami;

rozhodnuvši, na svém šestnáctém zasedání, že tato otázka se stane předmětem mezinárodní úmluvy;

přijímá tohoto šestnáctého dne listopadu 1972 tuto Úmluvu.

I. Definice kulturního a přírodního dědictví

Článek 1

Pro účely této Úmluvy budou za „kulturní dědictví“ považovány:

památníky:

architektonická díla, díla monumentálního sochařství a malířství, prvky či struktury archeologické povahy, nápisy, jeskynní obydlí a kombinace prvků, jež mají výjimečnou světovou hodnotu z hlediska dějin, umění či vědy;

skupiny budov:

skupiny oddělených či spojených budov, které mají z důvodu své architektury, stejnorodosti či umístění v krajině výjimečnou světovou hodnotu z hlediska dějin, umění či vědy;

lokality:

výtvořiny člověka či kombinovaná díla přírody a člověka a oblasti zahrnující místa archeologických nálezů mající výjimečnou světovou hodnotu z dějinného, estetického, etnologického či antropologického hlediska.

Článek 2

Pro účely této Úmluvy budou za „přírodní dědictví“ považovány:

přírodní jevy tvořené fyzickými a biologickými útvary nebo skupinami takovýchto útvarů, jež mají výjimečnou světovou hodnotu z estetického či vědeckého hlediska;

geologické a fyziografické útvary a přesně vymezené oblasti, které tvoří místo přirozeného výskytu ohrožených druhů zvířat a rostlin výjimečné světové hodnoty z hlediska vědy či péče o zachování přírody;

přírodní lokality, či přesně vymezené přírodní oblasti světové hodnoty z hlediska vědy, péče o zachování přírody nebo přírodní krásy.

Článek 3

Je v působnosti každé smluvní strany, aby ur-

čila a vymezila vlastnictví nacházející se na jejím území v souladu s čl. 1 a 2.

II. Národní ochrana a mezinárodní ochrana kulturního a přírodního dědictví

Článek 4

Každý smluvní stát uznává, že v první řadě je jeho povinností zabezpečit označení, ochranu, zachování, prezentování a předávání budoucím generacím kulturního a přírodního dědictví uvedeného v čl. 1 a 2 a nacházejícího se na jeho území. Za tímto účelem učiní vše při maximálním využití svých vlastních zdrojů, a tam, kde je to vhodné, spolu s mezinárodní pomocí a spoluprací, zejména finanční, uměleckou, vědeckou a technickou, jakou bude moci obdržet.

Článek 5

Za účelem zajištění účinných a aktuálních opatření na ochranu, zachování a prezentování kulturního a přírodního dědictví nacházejícího se na území smluvního státu bude do té míry, jak to bude možné a odpovídající, usilovat:

- a) o přijetí všeobecné politiky zaměřené na posílení úlohy kulturního a přírodního dědictví v životě společnosti a začlenění ochrany tohoto dědictví do komplexních plánovacích programů;
- b) o vytvoření služeb na ochranu, zachování a prezentování kulturního a přírodního dědictví s příslušnými zaměstnanci, majících prostředky na výkon těchto funkcí, na svých územích tam, kde takovéto služby neexistují;
- c) o rozvinutí vědeckých a technických studií a výzkumu a o vypracování metod práce, se kterými bude stát schopen působit proti nebezpečím, která ohrožují jeho kulturní nebo národní dědictví;
- d) o přijetí odpovídajících právních, vědeckých, technických, administrativních a finančních opatření potřebných pro označení, ochranu, zachování, prezentování a obnovu tohoto dědictví; a
- e) o podporu při vytváření nebo rozvíjení národních či regionálních středisek pro školení v oblasti ochrany, zachování a prezentování kulturního a přírodního dědictví a o podporování vědeckého výzkumu v této oblasti.

Článek 6

1. Smluvní státy, plně respektující svrchovanost států, na jejichž území se nachází kulturní a přírodní dědictví zmíněné v čl. 1 a 2, a bez újmy vlastnickým právům určených vnitrostátním právním řádem uznávají, že takovéto dědictví tvoří svě-

tové dědictví, k jehož ochraně je povinností mezinárodního společenství spolupracovat jako celek.

2. Smluvní státy se zavazují, v souladu s ustanoveními této Úmluvy, že poskytnou svoji pomoc při určování, ochraně a zachování kulturního a přírodního dědictví uvedeného v odst. 2 a 4 čl. 11, pokud o toto státy, na jejichž území se dědictví nachází, požádají.

3. Každý smluvní stát se zavazuje, že nepodnikne jakákoliv svévolná opatření, jež by mohla přímo či nepřímo poškodit kulturní a přírodní dědictví zmíněné v čl. 1 a 2 nacházející se na území druhých smluvních států.

Článek 7

Pro účely této Úmluvy bude pod mezinárodní ochranou světového kulturního a přírodního dědictví chápáno vytvoření systému mezinárodní spolupráce a pomoci za účelem podpory smluvních států v jejich úsilí o zachování a určení tohoto dědictví.

III. Mezivládní výbor pro ochranu světového kulturního a přírodního dědictví

Článek 8

1. Tímto se v rámci UNESCO ustavuje Mezivládní výbor pro ochranu kulturního a přírodního dědictví výjimečně světové hodnoty, nazývaný „Výbor pro světové dědictví“. Bude jej tvořit 15 smluvních států, které budou zvoleny smluvními státy, jež se sejdou k valnému shromáždění v průběhu řádného zasedání generální konference UNESCO. Počet států, členů Výboru, bude zvýšen na 21 od data řádného zasedání generální konference následujícího poté, co tato Úmluva vstoupí v platnost pro nejméně 40 států.

2. Volby členů Výboru zajistí spravedlivé zastoupení různých oblastí a kultur světa.

3. Zasedání Výboru se jako poradce může zúčastnit představitel Mezinárodního střediska pro studium zachování a obnovy kulturního vlastnictví (Římské středisko), představitel Mezinárodní rady pro památkovou péči (ICOMOS) a představitel Mezinárodního svazu pro ochranu přírody a přírodních zdrojů (IUCN), k nimž mohou dále přistoupit, na žádost smluvních států scházejících se na valném shromáždění v průběhu řádných zasedání generální konference UNESCO, představitelé ostatních mezivládních nebo nevládních organizací podobného zaměření.

Článek 9

1. Funkční období států – členů Výboru pro světové dědictví bude začínat koncem řádného zasedání generální konference, v jejímž průběhu budou zvoleny, a bude ukončeno do konce jejího třetího následného řádného zasedání.

2. Funkční období jedné třetiny členů určených při prvních volbách však bude ukončeno na konci prvního řádného zasedání generální konference následujícího po zasedání, na kterém byly zvoleni, a funkční období další třetiny členů určených v tutéž dobu bude ukončeno na konci druhého řádného zasedání generální konference následujícího po zasedání, na kterém byli zvoleni. Jména těchto členů budou určena losem předsedou generální konference UNESCO po prvních volbách.

3. Státy – členové Výboru vyberou jako své představitele osoby kvalifikované v oblasti kulturního či přírodního dědictví.

Článek 10

1. Výbor pro světové dědictví přijme svůj jednací řád.

2. Výbor může kdykoliv pozvat k účasti na svém zasedání za účelem konzultace k jednotlivým otázkám veřejné či soukromé organizace nebo jednotlivce.

Článek 11

1. Každý smluvní stát předloží, pokud to bude možné, Výboru pro světové dědictví soupis vlastnictví tvořícího součást kulturního a přírodního dědictví, který se nachází na jeho území a odpovídá požadavkům na zahrnutí do seznamu uvedeného v odst. 2 tohoto článku. Tento soupis, který nebude považován za vyčerpávající, bude zahrnovat dokumentace týkající se umístění tohoto vlastnictví a jeho významu.

2. Na základě soupisů předložených státy v souladu s odst. 1 Výbor založí, bude aktualizovat a publikovat pod názvem „Seznam světového dědictví“ seznam vlastnictví tvořícího část kulturního a přírodního dědictví, jak je definováno v čl. 1 a 2 této Úmluvy, který považuje za vlastnictví mající výjimečnou světovou hodnotu dle takových kritérií, jaká stanoví. Aktualizovaný seznam bude rozeslán nejméně každé dva roky.

3. Zahrnutí vlastnictví do Seznamu světového dědictví vyžaduje souhlas dotyčného státu. Zahrnutí vlastnictví nacházejícího se na území, nad kterým si svrchovanou jurisdikci nárokuje více než jeden stát, v žádném případě nebude mít vliv na práva stran ve sporu.

4. Výbor založí, bude aktualizovat a publikovat, kdykoliv to budou okolnosti vyžadovat, pod názvem „Seznam světového dědictví v nebezpečí“, seznam vlastnictví uvedeného v „Seznamu světového dědictví“, na jehož zachování jsou potřebné větší operace a pro něž byla vyžádána pomoc dle této Úmluvy. Tento seznam bude obsahovat odhad nákladů na takovéto opatření. Do seznamu může být zahrnuto pouze takové vlastnictví, které tvoří součást kulturního a přírodního dědictví a hrozí mu závažné a zvláštní nebezpečí, jako je hrozba zničení vyvolaná zrychleným chátáním, rozsáhlými

veřejnými či soukromými projekty rychlého urbanistického či turistického rozvoje; ničení vyvolané změnami v používání či vlastnictví půdy, velké změny, jejichž příčina je neznáma; opuštění z jakéhokoliv důvodu; vypuknutí či hrozba ozbrojeného konfliktu; kalamity a pohromy, hrozivé požáry, zemětřesení a sesuvy půdy; sopečné erupce; změny hladiny vody, záplavy a přílivové vlny. Výbor může učinit kdykoliv, v případě naléhavé potřeby, nový záznam do „Seznamu světového dědictví v nebezpečí“ a takovýto záznam okamžitě publikovat.

5. Výbor stanoví kritéria, na jejichž základě může být vlastnictví patřící ke kulturnímu či přírodnímu dědictví zahrnuto do jednoho ze seznamů uvedených v odst. 2 a 4 tohoto článku.

6. Před odmítnutím žádosti o zahrnutí do jednoho ze dvou seznamů uvedených v odst. 2 a 4 tohoto článku Výbor se poradí se smluvním státem, na jehož území se dotyčné kulturní či přírodní vlastnictví nachází.

7. Výbor bude, se souhlasem dotyčných států, koordinovat a podporovat studie a výzkum potřebný pro sestavení seznamů uvedených v odst. 2 a 4 tohoto článku.

Článek 12

Skutečnost, že vlastnictví patřící ke kulturnímu či přírodnímu dědictví nebylo zahrnuto do jednoho ze dvou seznamů zmíněných v odst. 2 a 4 článku 11, nebude v žádném případě vykládána tak, že nemá výjimečnou světovou hodnotu pro jiné účely než jsou ty, které vyplývají ze zahrnutí do těchto seznamů.

Článek 13

1. Výbor pro světové dědictví bude přijímat a studovat žádosti o mezinárodní pomoc sestavené smluvními státy, pokud jde o vlastnictví tvořící část kulturního a přírodního dědictví, které se nalézá na jejich území a je zahrnuto do seznamů uvedených v odst. 2 a 4 čl. 11 nebo je vhodné pro zařazení do těchto seznamů. Účelem takovýchto žádostí může být zabezpečení ochrany, zachování, prezentování či obnova takového vlastnictví.

2. Žádosti o mezinárodní pomoc dle odst. 1 tohoto článku se rovněž mohou týkat určení kulturního či přírodního vlastnictví definovaného v článku 1 a 2, pokud předběžné výzkumy ukázaly, že další zkoumání by bylo oprávněné.

3. Výbor rozhodne o akcích, jež mají být podniknuty ve věci těchto žádostí, tam, kde je to odpovídající, stanoví povahu a rozsah své pomoci a dá souhlas, aby jeho jménem byly s dotyčnou vládou uzavřeny potřebné dohody.

4. Výbor stanoví pořadí priorit pro své operace. Při tom bude mít na paměti, jaký význam má

pro světové kulturní a přírodní dědictví vlastnictví požadující ochranu, potřebu poskytnout mezinárodní pomoc vlastnictví, který je nejrepresentativnější z hlediska přírodního životního prostředí či génia a dějin národů světa, naléhavost práce, jež má být vykonána, zdroje, které má k dispozici stát, na jehož území se ohrožené vlastnictví nalézá, a zejména rozsah, po který jsou schopny takového vlastnictví zabezpečit vlastními prostředky.

5. Výbor sestaví, bude aktualizovat a publikovat seznam objektů, kterým byla poskytnuta mezinárodní pomoc.

6. Výbor bude rozhodovat o použití zdrojů Fondu vytvořeného dle článku 15 této Úmluvy. Bude hledat způsoby, jak tyto zdroje rozmnožit a za tím účelem podnikne prospěšné kroky.

7. Výbor bude spolupracovat s mezinárodními a národními vládními a nevládními organizacemi sledujícími podobné cíle jako tato Úmluva. Za účelem plnění svých programů a projektů se Výbor může obracet na takovéto organizace, zejména na Mezinárodní středisko pro výzkum zachování a obnovy kulturního vlastnictví (Římské středisko), Mezinárodní radu pro památkovou péči (ICOMOS) a Mezinárodní svaz pro zachování přírody a přírodních zdrojů (IUCN), jakož i veřejné a soukromé orgány a jednotlivce.

8. Rozhodnutí Výboru budou přijímána dvouřetřetinovou většinou členů přítomných a hlasujících. Většina členů Výboru bude tvořit kvorum.

Článek 14

1. Výboru pro světové dědictví bude pomáhat sekretariát jmenovaný generálním ředitelem UNESCO.

2. Generální ředitel UNESCO bude, využívaje v maximální možné míře služeb Mezinárodního střediska pro výzkum zachování a obnovy kulturního vlastnictví (Římského střediska), Mezinárodní rady pro památkovou péči (ICOMOS) a Mezinárodního svazu pro zachování přírody a přírodních zdrojů (IUCN) v oblastech daných jejich kompetencí a schopnostmi, připravovat dokumentaci Výboru a program jeho zasedání a bude zodpovídat za plnění jeho rozhodnutí.

IV. Fond na ochranu světového kulturního a přírodního dědictví

Článek 15

1. Tímto se vytváří Fond na ochranu světového kulturního a přírodního dědictví výjimečné světové hodnoty, nazývaný „Fond světového dědictví“.

2. Fond založí v souladu s ustanoveními finančních pravidel UNESCO depozitní fond.

3. Zdroje Fondu budou tvořit:

- a) povinné a dobrovolné příspěvky smluvních států,
- b) příspěvky, dary nebo odkazy jež mohou poskytnout:
 - i) jiné státy;
 - ii) UNESCO, jiné organizace v rámci systému OSN, zejména UNDP či jiné mezivládní organizace;
 - iii) veřejné či soukromé orgány nebo jednotlivci;
- c) jakékoliv úroky připadající na zdroje Fondu;
- d) fondy vzniklé sbírkami a příjmy z akcí organizovaných ve prospěch Fondu; a
- e) veškeré další zdroje, jež jsou v souladu s předpisy Fondu, jak jsou navrženy Výborem pro světové dědictví.

4. Příspěvky do Fondu a jiné formy pomoci dané k dispozici Výboru mohou být použity pouze na takové účely, jaké určí Výbor. Výbor může přijmout příspěvky, jež mají být použity pouze na určitý program či projekt, za předpokladu, že Výbor rozhodne o realizaci takového programu či projektu. Žádné politické podmínky nesmějí být spojeny s příspěvkem poskytovanými Fondu.

Článek 16

1. Bez újmy doplňkovým dobrovolným příspěvkům smluvní státy se zavazují, že budou platit pravidelně, každé dva roky, do Fondu světového dědictví příspěvky, jejichž výše, ve formě jednotné procentní sazby aplikované pro všechny státy, bude stanovena valným shromážděním smluvních států této Úmluvy, které se sejdou v průběhu zasedání generální konference UNESCO. Toto rozhodnutí valného shromáždění vyžaduje většinu přítomných a hlasujících smluvních stran, které neučinily prohlášení podle odst. 2 tohoto článku. Povinný příspěvek států stran Úmluvy v žádném případě nepřekročí 1 % příspěvku do řádného rozpočtu UNESCO.

2. Každý stát zmíněný v článku 31 nebo 32 této Úmluvy však může, v době ukládání své ratifikační listiny, listiny o přijetí či přistoupení prohlásit, že nebude vázán ustanoveními odst. 1 tohoto článku.

3. Smluvní stát Úmluvy, který učinil prohlášení zmíněné v odstavci 2 tohoto článku, může uvedené prohlášení kdykoliv odvolat formou oznámení generálnímu řediteli UNESCO. Odvolání prohlášení však nenabude platnosti, pokud jde o povinný příspěvek splatný tímto státem do data následujícího valného shromáždění států stran Úmluvy.

4. Za účelem efektivního plánování své činnosti Výborem budou Smluvní státy, které učinily prohlášení v souladu s odst. 2 tohoto článku, platit své příspěvky pravidelně nejméně každé dva roky, a neměly by být nižší než příspěvky, které by měly

zaplatit, kdyby byly vázány ustanovením odst. 1 tohoto článku.

5. Smluvní stát, který se opožďuje s placením svého povinného či dobrovolného příspěvku za běžný rok a bezprostředně předcházející kalendářní rok, nebude zvolen za člena Výboru pro světové dědictví; toto ustanovení se nebude vztahovat na první volby.

Funkční období každého takového státu, který je již Členem Výboru, skončí v době voleb stanovených v čl. 8 odst. 1 této Úmluvy.

Článek 17

Smluvní státy budou posuzovat či podporovat zakládání národních, veřejných a soukromých nadací či sdružení, jejichž cílem je stimulovat poskytování darů na ochranu kulturního a přírodního dědictví, jak je definováno v článku 1 a 2 této Úmluvy.

Článek 18

Smluvní státy budou poskytovat svoji pomoc mezinárodním kampaním na vytváření fondů organizovaných pro Fond světového dědictví pod záštitou UNESCO. Budou usnadňovat sbírky pořádané za tímto účelem orgány zmíněnými v odst. 3 článku 15.

V. Podmínky a opatření pro mezinárodní pomoc

Článek 19

Každý smluvní stát může požádat o mezinárodní pomoc pro vlastnictví tvořící součást kulturního a přírodního dědictví výjimečné světové hodnoty nacházejícího se na jeho území. Spolu se svou žádostí předloží informace a dokumentaci v souladu s čl. 21, jakou má k dispozici a která umožní Výboru přijmout rozhodnutí.

Článek 20

V souladu s ustanovením odst. 2 článku 13 písm. c), článku 22 a článku 23 může být mezinárodní pomoc stanovená touto Úmluvou poskytnuta pouze v případě vlastnictví tvořícího součást kulturního a přírodního dědictví, u něž Výbor pro světové dědictví rozhodl, nebo může rozhodnout, že bude zahrnuto do jednoho ze seznamů uvedených v odst. 2 a 4 článku 11.

Článek 21

1. Výbor pro světové dědictví stanoví postup, na jehož základě budou žádosti o mezinárodní pomoc posuzovány, přesně určí obsah žádosti, která by měla definovat uvažované opatření, nezbytnou práci, očekávané náklady na tuto operaci, stupeň naléhavosti a důvody, proč zdroje státu žádajícího o pomoc nedovolují pokrýt všechny náklady. Takovéto žádosti musí být, pokaždé, kdy je to možné, podpořeny zprávami expertů.

2. Žádosti z důvodů pohrom či přírodních kalamit by měly být kvůli naléhavosti práce, již mohou zahrnovat, Výborem projednány přednostně, Výbor by pro takovéto nepředvídané události měl mít rezervní fond.

3. Před tím, než dospěje k rozhodnutí, provede Výbor takové průzkumy a konzultace, jež považuje za potřebné.

Článek 22

Pomoc poskytovaná Výborem pro světové dědictví může zahrnovat následující formy:

- a) výzkumy týkající se uměleckých, vědeckých a technických problémů vyplývajících z ochrany, zachování, prezentování a obnovy kulturního a přírodního dědictví, jak je zakotveno v odst. 2 a 4 článku 11 této Úmluvy;
- b) ustanovení expertů, techniků a zkušených pracovníků, aby bylo zajištěno správné provedení prací;
- c) školení pracovníků a specialistů na všech úrovních v oblasti označení, ochrany, zachování, prezentování a obnovy kulturního a přírodního dědictví;
- d) dodání zařízení, které dotyčný stát nevlastní nebo nemůže získat;
- e) půjčky s nízkým úrokem nebo bezúročné půjčky splatné na dlouhodobém základě;
- f) poskytnutí, ve výjimečných případech a ze zvláštních důvodů, nenávratných příspěvků.

Článek 23

Výbor pro světové dědictví může rovněž poskytnout mezinárodní pomoc národním nebo regionálním střediskům pro školení pracovníků a specialistů na všech úrovních v oblasti označování, ochrany, zachování, prezentování a obnovy kulturního a přírodního dědictví.

Článek 24

Podrobné vědecké, ekonomické a technické studie budou předcházet rozsáhlé mezinárodní pomoci. Tyto studie navrhnu nejmodernější techniku pro zachování, prezentování a obnovu přírodního a kulturního dědictví a budou v souladu s cíli této Úmluvy. Výzkumy budou rovněž hledat způsoby racionálního využití zdrojů, které má k dispozici dotyčný stát.

Článek 25

Jako všeobecné pravidlo bude platit, že mezinárodní společenství bude hradit pouze část nákladů na potřebné práce. Vklad státu těžícího z mezinárodní pomoci bude tvořit podstatný díl zdrojů věnovaných na každý program či projekt, ledaže by mu to jeho zdroje nedovolovaly.

Článek 26

Výbor pro světové dědictví a přijímající stát stanoví v dohodě, kterou uzavrou, podmínky, za nichž se bude program či projekt, na nějž se poskytuje mezinárodní pomoc dle této Úmluvy, realizovat. Zodpovědností státu přijímajícího takovou mezinárodní pomoc bude pokračovat při dodržení podmínek stanovených v dohodě v ochraně, zachování a prezentování vlastnictví, které bylo takto zajištěno.

VI. Vzdělávací program

Článek 27

1. Smluvní státy budou usilovat všemi odpovídajícími prostředky a zejména prostřednictvím vzdělávacích a informačních programů o to, aby jejich národy ve stále větší míře oceňovaly a respektovaly kulturní a přírodní dědictví definované v čl. 1 a 2 Úmluvy.

2. Smluvní státy se zavazují, že budou široce informovat veřejnost o nebezpečích, jež ohrožují toto dědictví, a o akcích uskutečňovaných na základě této Úmluvy.

Článek 28

Smluvní státy, které přijmou mezinárodní pomoc dle Úmluvy, přijmou odpovídající opatření k tomu, aby vešel ve známost význam vlastnictví, na který byla přijata pomoc, a úloha, již takováto pomoc sehraává.

VII. Zprávy

Článek 29

1. Smluvní státy budou informovat ve zprávách, které předloží generální konferenci UNESCO v termínu a způsobem, jaký tato stanoví, o právních a administrativních opatřeních, která přijaly, a o ostatních opatřeních, jež podnikly za účelem provádění této Úmluvy, spolu s podrobnostmi o zkušenostech, jež získaly v této oblasti.

2. Tyto zprávy budou dávány na vědomí Výboru pro světové dědictví.

3. Na každém řádném zasedání generální konference UNESCO bude Výbor předkládat zprávu o své činnosti.

VIII. Závěrečná ustanovení

Článek 30

Tato Úmluva je vyhotovena v arabštině, angličtině, francouzštině, ruštině a španělštině, přičemž všech pět znění má stejnou platnost.

Článek 31

1. Tato Úmluva podléhá ratifikaci či přijetí

členskými státy UNESCO v souladu s jejich příslušnými ústavními postupy.

2. Ratifikační listiny či listiny o přijetí budou uloženy u generálního ředitele UNESCO.

Článek 32

1. Tato Úmluva bude otevřena k přístupu všem státům, jež nejsou členy UNESCO a které generální konference Organizace vyzve k přístupu.

2. Přístup vstoupí v platnost uložením listiny o přístupu u generálního ředitele UNESCO.

Článek 33

Tato Úmluva vstoupí v platnost tři měsíce po uložení dvacáté ratifikační listiny, listiny o přijetí či přístupu, avšak pouze pro ty státy, které svoje ratifikační listiny, listiny o přijetí či přístupu uložily k tomuto datu nebo před ním. Pro každý jiný stát vstoupí v platnost tři měsíce po uložení jeho ratifikační listiny, listiny o přijetí či přístupu.

Článek 34

Následující ustanovení budou platit pro ty smluvní státy, které mají federální nebo necentralistický ústavní systém:

- a) pokud jde o ustanovení této Úmluvy, jejichž plnění spadá do jurisdikce federální nebo centrální legislativní síly, budou závazky federální nebo centrální vlády stejné jako pro smluvní státy, které nejsou federálními státy;
- b) pokud jde o ustanovení této Úmluvy, jejichž plnění spadá do jurisdikce jednotlivých dílčích států, zemí, provincií nebo kantonů, jež nejsou vázány ústavním systémem federace k přijetí legislativních opatření, bude federální vláda informovat příslušné orgány takovýchto států, zemí, provincií nebo kantonů o uvedených opatřeních spolu se svým doporučením k jejich přijetí.

Článek 35

1. Každý smluvní stát může Úmluvu vypovědět.

2. Výpověď bude oznámena písemně listinou uloženou u generálního ředitele UNESCO.

3. Výpověď vstoupí v platnost dvanáct měsíců po přijetí výpovědní listiny a nebude mít vliv na finanční závazky vypovídajícího státu do data, k němuž výpověď nabude platnost.

Článek 36

Generální ředitel UNESCO bude informovat členské státy Organizace, státy, které nejsou členy Organizace, uvedené v čl. 32, jakož i OSN o uložení

všech ratifikačních listin, listin o přijetí nebo přístupu uvedených v čl. 31 a 32, jakož i o výpovědích Úmluvy uvedených v čl. 35.

Článek 37

1. Tato Úmluva může být změněna generální konferencí UNESCO. Jakákoliv změna však bude závazná pouze pro ty státy, které se stanou stranami změněné Úmluvy.

2. Pokud by generální konference přijala novou Úmluvu měnící celou tuto Úmluvu nebo její část, pak, pokud nová Úmluva nestanoví jinak, tato Úmluva přestává být otevřena pro ratifikaci, přijetí či přístup od data, kdy nová změněná Úmluva vstoupí v platnost.

předseda generální konference

Článek 38

V souladu s čl. 102 Charty OSN bude tato Úmluva na žádost generálního ředitele UNESCO registrována v sekretariátu OSN.

Dáno v Paříži tohoto dvacátého třetího dne listopadu 1972, ve dvou původních vyhotoveních nescoucích podpisů předsedy sedmnáctého zasedání generální konference UNESCO a jejichž potvrzené ověřené kopie budou zaslány všem státům uvedeným v čl. 31 a 32, jakož i OSN. Výše uvedené je původním textem Doporučení řádně přijatého generální konference UNESCO na jejím sedmnáctém zasedání, které se konalo v Paříži a bylo prohlášené za ukončené dvacátého prvního dne listopadu 1972. Na důkaz čehož jsme připojili své podpisy tohoto dvacátého prvního dne listopadu 1972.

generální ředitel

160**SDĚLENÍ****federálního ministerstva zahraničních věcí**

Federální ministerstvo zahraničních věcí sděluje, že dne 11. dubna 1990 byla ve Vídni sjednána Úmluva OSN o smlouvách o mezinárodní koupi zboží. Jménem České a Slovenské Federativní Republiky byla Úmluva podepsána v New Yorku dne 1. září 1981.

S Úmluvou vyslovilo souhlas Federální shromáždění České a Slovenské Federativní Republiky a prezident České a Slovenské Federativní Republiky ji ratifikoval s vyhradou, že Česká a Slovenská

Federativní Republika nebude vázána ustanovením jejího článku 1 odst. 1 písm. b). Ratifikační listina byla uložena u generálního tajemníka OSN, deponitáře Úmluvy, dne 5. března 1990.

Úmluva vstoupila v platnost na základě svého článku 99 odst. 1 dnem 1. ledna 1988. Pro Českou a Slovenskou Federativní Republiku vstoupila v platnost v souladu se svým článkem 99 odst. 2 dnem 1. dubna 1991.

Český překlad Úmluvy se vyhláší současně.

ÚMLUVA

OSN o smlouvách o mezinárodní koupi zboží

Smluvní státy této Úmluvy, majíce na mysli obecné cíle vyjádřené v resolucích přijatých na šestém zvláštním zasedání Valného shromáždění OSN o nastolení nového mezinárodního ekonomického řádu,

berouce v úvahu, že rozvoj mezinárodního obchodu na základě rovnosti a vzájemné výhodnosti je důležitým činitelem při rozvíjení přátelských vztahů mezi státy,

jsouce názoru, že přijetí jednotných ustanovení upravujících smlouvy o mezinárodní koupi zboží a přihlížejících k různým sociálním, ekonomickým a právním systémům by přispělo k odstraňování právních překážek v mezinárodním obchodě a podpořilo rozvoj mezinárodního obchodu,

se dohodly takto:

ČÁST I

PŘEDMĚT ÚPRAVY A OBECNÁ USTANOVENÍ

KAPITOLA I

PŘEDMĚT ÚPRAVY

Článek 1

(1) Tato Úmluva upravuje smlouvy o koupi zboží mezi stranami, které mají místa podnikání v různých státech,

- a) jestliže tyto státy jsou smluvními státy; nebo
- b) jestliže podle ustanovení mezinárodního práva soukromého se má použít právního řádu některého smluvního státu.

(2) Ke skutečnosti, že strany mají místa podnikání v různých státech se nepřihlíží, jestliže tato skutečnost nevyplývá buď ze smlouvy nebo z jednání mezi stranami nebo z informací poskytnutých stranami kdykoli do uzavření smlouvy nebo při jejím uzavření.

(3) Při určování použitelnosti této Úmluvy se nepřihlíží k státní příslušnosti stran a ani k tomu, zda strany nebo smlouva mají občanskoprávní nebo obchodní povahu.

Článek 2

Tato Úmluva se nepoužije na koupě

- a) zboží kupovaného pro osobní potřebu, potřebu rodiny nebo domácnosti, ledaže prodávající před uzavřením smlouvy nebo při jejím uzavření nevěděl a ani neměl vědět, že zboží je kupováno k takovému účelu;

- b) na dražbách;
- c) při výkonu rozhodnutí nebo podle rozhodnutí soudu;
- d) cenných papírů nebo peněz;
- e) lodí, člunů, vznášedel nebo letadel;
- f) elektrické energie.

Článek 3

(1) Smlouvy o dodávce zboží které má být vyrobeno nebo vyhotoveno, se považují za smlouvy o koupi zboží, ledaže strana, která zboží objednává, se zavazuje dodat podstatnou část věcí nutných pro jejich výrobu nebo zhotovení.

(2) Tato Úmluva se nepoužije na smlouvy, v nichž převládající část závazků strany, která dodává zboží, spočívá ve vykonání prací nebo poskytování služeb.

Článek 4

Tato Úmluva upravuje pouze uzavírání smlouvy o koupi a práva a povinnosti prodávajícího a kupujícího vznikající z takové smlouvy. Pokud něco jiného není výslovně stanoveno v této Úmluvě, nedotýká se zejména

- a) platnosti smlouvy nebo kteréhokoli jejího ustanovení nebo jakékoli zvyklosti;
- b) účinku, který může mít smlouva na vlastnické právo k prodávanému zboží.

Článek 5

Tato Úmluva se nepoužije na odpovědnost prodávajícího za smrt nebo ublížení na zdraví, způsobené zbožím kterékoli osobě.

Článek 6

Strany mohou vyloučit použití této Úmluvy nebo, s výjimkou článku 12, kteréhokoli jejího ustanovení nebo jeho účinky změnit.

Článek 7

(1) Při výkladu této Úmluvy se přihlédně k její mezinárodní povaze a k potřebě podporovat jednotnost při jejím použití a dodržování dobré víry v mezinárodním obchodu.

(2) Otázky spadající do předmětu úpravy této Úmluvy, které v ní nejsou výslovně řešeny, se řeší podle obecných zásad, na nichž Úmluva spočívá, nebo, jestliže takové zásady chybějí, podle ustanovení

vení právního řádu rozhodného podle ustanovení mezinárodního práva soukromého.

Článek 8

(1) Pro účely této Úmluvy prohlášení nebo jiné chování strany se vykládají podle jejího úmyslu, jestliže druhé straně byl tento úmysl znám nebo jí nemohl být neznám.

(2) Nepoužije-li se ustanovení předchozího odstavce, vykládají se prohlášení nebo jiné chování strany podle významu, který by jim příkládala za týchž okolností rozumná osoba v tomtéž postavení jako druhá strana.

(3) Při určování úmyslu strany nebo významu, který by prohlášení nebo chování příkládala rozumná osoba, vezme se náležitý zřetel na všechny rozhodné okolnosti případu, včetně jednání o smlouvě, praxe, kterou strany mezi sebou zavedly, zvyklostí a následného chování stran.

Článek 9

(1) Strany jsou vázány jakoukoli zvyklostí, na které se dohodly, a praxí, kterou mezi sebou zavedly.

(2) Pokud není dohodnuto jinak, má se za to, že strany se nepřímou dohodou, že na smlouvu nebo na její uzavírání má být použita zvyklost, kterou obě strany znaly nebo měly znát, a která je v mezinárodním obchodu v široké míře známa stranám smlouvy téhož druhu v příslušném obchodním odvětví a zpravidla jimi dodržována.

Článek 10

Pro účely této Úmluvy

- a) v případech, kdy strana má více míst podnikání, je rozhodující místo podnikání, které má nejužší vztah ke smlouvě a jejímu plnění, s přihlédnutím k okolnostem stranám známým nebo stranami zamýšlenými kdykoli před uzavřením smlouvy nebo při jejím uzavření;
- b) v případech, kdy strana nemá místo podnikání, je rozhodujícím její bydliště (sídlo).

Článek 11

Smlouva o koupi nemusí být uzavřena nebo prokazována písemně a nevyžadují se u ní žádné jiné formální náležitosti; lze ji prokazovat jakýmkoli prostředky, včetně svědků.

Článek 12

Ustanovení článku 11, článku 29 a částí II této Úmluvy, jež připouštějí, aby uzavření smlouvy o koupi nebo dohoda o její změně nebo o zrušení nebo nabídka, její přijetí nebo jiný projev vůle stran se uskutečnily v jakékoli jiné formě než písemné, se nepoužijí, jestliže kterákoli strana má místo podnikání ve smluvním státě, který učinil

prohlášení podle článku 98 této Úmluvy. Strany nemohou dohodnout vyloučení nebo změnu účinku tohoto článku.

Článek 13

Pro účely této Úmluvy písemná forma zahrnuje telegram a dálnopis.

ČÁST II

UZAVÍRÁNÍ SMLOUVY

Článek 14

(1) Návrh na uzavření smlouvy určený jedné nebo několika určitým osobám je nabídkou, jestliže je dostatečně určitý a projevuje vůli navrhovatele, aby byl zavázán v případě přijetí. Návrh je dostatečně určitý, je-li v něm označeno zboží a jestliže výslovně nebo nepřímou stanoví množství a kupní cenu zboží nebo obsahuje ustanovení umožňující jejich určení.

(2) Návrh, který není určen jedné nebo několika určitým osobám, se pokládá pouze za výzvu k podávání nabídek, ledaže osoba činící návrh jasně uvede opak.

Článek 15

(1) Nabídka působí od doby, kdy dojde osobě, které je určena.

(2) Nabídku, i když je neodvolatelná, lze zrušit, dojde-li zrušení osobě, které je nabídka určena, dříve nebo současně s nabídkou.

Článek 16

(1) Dokud nebyla smlouva uzavřena může být nabídka odvolána, jestliže odvolání dojde osobě, které je nabídka určena, dříve než odeslala přijetí.

(2) Nabídka nemůže být odvolána:

- a) jestliže z ní vyplývá stanovením určité lhůty pro přijetí nebo jiným způsobem, že je neodvolatelná, nebo
- b) jestliže osoba, které byla určena, mohla důvodně spoléhat na její neodvolatelnost, podle toho jednala.

Článek 17

Nabídka, i když je neodvolatelná, zaniká, jakmile navrhovatel dojde její odmítnutí.

Článek 18

(1) Prohlášení učiněné osobou, které byla nabídka určena, nebo její jiné jednání naznačující její souhlas s nabídkou, je přijetím. Mlčení nebo nečinnost samy o sobě nejsou přijetím.

(2) Přijetí nabídky se stává účinným v okamžiku, kdy vyjádření souhlasu dojde navrhovatel. Přijetí není účinné, jestliže vyjádření souhlasu ne-

dojde navrhovatel v době, kterou určil, a není-li tato doba určena, v rozumné době s přihlédnutím k okolnostem obchodu, včetně rychlosti sdělovacích prostředků, které navrhovatel použil. Ústní nabídka musí být přijata ihned, ledaže z okolností vyplývá něco jiného.

(3) Jestliže však na základě nabídky nebo v důsledku praxe, kterou strany mezi sebou zavedly, nebo zvyklostí, může osoba, které je nabídka určena, vyjádřit souhlas provedením úkonu bez vyznění navrhovatele, jako odesláním zboží nebo zaplacením kupní ceny, je přijetí účinné v okamžiku, kdy byl tento úkon vykonán, za předpokladu, že byl vykonán ve lhůtě stanovené v předchozím odstavci.

Článek 19

(1) Odpověď na nabídku, která se jeví přijetím, avšak obsahuje dodatky, omezení nebo jiné změny, je odmítnutím nabídky a je protinabídkou.

(2) Avšak odpověď na nabídku, která se jeví přijetím, ale obsahuje dodatky nebo odchylky, které podstatně nemění podmínky nabídky, je přijetím, ledaže navrhovatel bez zbytečného odkladu ústně vznese proti rozdílu námitky nebo za tímto účelem odešle oznámení. Jestliže tak neučiní, jsou součástí smlouvy podmínky uvedené v nabídce se změnami obsaženými v přijetí.

(3) Dodatky nebo odchylky, které se týkají zejména kupní ceny, placení, jakosti a množství zboží, místa a doby dodání, rozsahu odpovědnosti jedné strany vůči druhé straně nebo řešení sporů, se považují za podstatnou změnu podmínky nabídky.

Článek 20

(1) Lhůta pro přijetí nabídky určená navrhovatelem v telegramu nebo v dopisu počíná běžet od okamžiku, kdy je telegram podán k odeslání nebo od data uvedeného v dopise, a není-li takové datum uvedeno, od data uvedeného na obálce. Lhůta pro přijetí nabídky určená navrhovatelem telefonicky, dálnopisně nebo jinými prostředky umožňujícími okamžité sdělení začíná běžet od okamžiku, kdy nabídka dojde osobě, které je určena.

(2) Státní svátky a dny pracovního klidu v průběhu lhůty pro přijetí se do ní započítávají při výpočtu její délky. Jestliže však zpráva o přijetí nemůže být doručena na adresu navrhovatele posledního den takové lhůty, poněvadž za tento den připadá státní svátek nebo jiný den pracovního klidu v místě podnikání navrhovatele, prodlužuje se lhůta do prvního následujícího pracovního dne.

Článek 21

(1) Pozdní přijetí má nicméně účinky přijetí, jestliže navrhovatel bez odkladu vyznění o tom ústně osobu, které byla nabídka určena nebo jí v tomto smyslu odešle zprávu.

(2) Jestliže z dopisu nebo jiné písemnosti, jež obsahují pozdní přijetí nabídky, vyplývá, že byly odeslány za takovýchto okolností, že by došly navrhovatel včas, kdyby jejich přeprava probíhala obvyklým způsobem, má pozdní přijetí účinky přijetí, ledaže navrhovatel bez odkladu vyznění ústně osobu, které byla nabídka určena, že považuje nabídku za zaniklou, nebo jí v tomto smyslu odešle zprávu.

Článek 22

Přijetí může být vzato zpět, jestliže zpětvzetí dojde navrhovatel před okamžikem nebo v okamžiku, kdy by nastaly účinky přijetí.

Článek 23

Smlouva je uzavřena okamžikem, kdy přijetí nabídky se stane účinným podle ustanovení této Úmluvy.

Článek 24

Pro účely této části Úmluvy nabídka, prohlášení o přijetí nebo jakýkoli jiný projev vůle dojde osobě, které jsou určeny, když jsou jí sděleny ústně nebo jsou doručeny jakýmkoli jiným způsobem jí do vlastních rukou do jejího místa podnikání nebo na její poštovní adresu, nebo, nemá-li místo podnikání nebo poštovní adresu, do jejího bydliště (sídla).

ČÁST III

KOUPĚ ZBOŽÍ

KAPITOLA I

OBEČNÁ USTANOVENÍ

Článek 25

Porušení smlouvy jednou ze stran je podstatné, jestliže způsobuje takovou újmu druhé straně, že jí ve značné míře zbavuje toho, co tato strana je oprávněna očekávat podle smlouvy, ledaže strana porušující smlouvu nepředvíдалa takové důsledky a ani rozumná osoba v tomtéž postavení by je nepředvíдалa za týchž okolností.

Článek 26

Prohlášení o odstoupení od smlouvy je účinné, jen když je oznámeno druhé straně.

Článek 27

Jestliže strana v souladu s touto částí Úmluvy učiní oznámení, žádost nebo jiné sdělení a zašle je prostředky přiměřenými okolnostem, opoždění nebo omyl při předávání nebo skutečnost, že nedošly do místa určení, nezbavuje tuto stranu práva se jich dovolávat, ledaže tato část Úmluvy výslovně nestanoví něco jiného.

Článek 28

Jestliže je strana oprávněna podle této Úmluvy požadovat plnění jakékoli povinnosti druhé strany,

není soud povinen rozhodnout o naturálním plnění, ledaže by tak rozhodl podle svého vlastního právního řádu o obdobných kupních smlouvách, které nejsou upraveny touto Úmluvou.

Článek 29

(1) Smlouva může být změněna nebo ukončena pouhou dohodou stran.

(2) Písemná smlouva, která obsahuje ustanovení, že její změna nebo ukončení dohodou stran vyžaduje písemnou formu, může být takto změněna nebo ukončena jen při dodržení této formy. Strana však může svým chováním ztratit možnost dovolávat se tohoto ustanovení v rozsahu, v jakém druhá strana spoléhala na toto chování.

KAPITOLA II

POVINNOSTI PRODÁVAJÍCÍHO

Článek 30

Prodávající je povinen dodat zboží, předat jakékoliv doklady, které se k němu vztahují, a vlastnické právo ke zboží, jak vyžaduje smlouva a tato Úmluva za podmínek stanovených smlouvou a touto Úmluvou.

Oddíl I

Dodání zboží a předání dokladů

Článek 31

Není-li prodávající povinen dodat zboží v určitém jiném místě, jeho povinnost dodat zboží spočívá

- a) v předání zboží prvním dopravci k přepravě pro kupujícího, jestliže smlouva o koupi zahrnuje přepravu zboží;
- b) u zboží, jež je ve smlouvě určeno jednotlivě nebo sice podle druhu, avšak má být dodáno z určitého skladu nebo vyrobeno nebo zhotoveno, a strany věděly v době uzavření smlouvy, že zboží se nachází nebo má být vyrobeno nebo zhotoveno v určitém místě, v umožnění kupujícímu nakládat zboží v tomto místě, jestliže se na ně nevztahuje ustanovení písm. a);
- c) v ostatních případech v umožnění kupujícímu nakládat zbožím v místě, kde má prodávající své místo podnikání v době uzavření smlouvy.

Článek 32

(1) Jestliže prodávající předává zboží podle smlouvy nebo této Úmluvy dopravci a není-li zboží zřetelně označeno pro účely smlouvy značkami na zboží, dopravními doklady nebo jinak, musí prodávající zaslat kupujícímu oznámení o odeslání zásilky a zboží v něm specifikovat.

(2) Je-li prodávající povinen obstarat přepravu zboží, musí uzavřít smlouvy nezbytné pro přepravu do stanoveného místa určení dopravními

prostředky odpovídajícími daným okolnostem a za podmínek obvyklých pro takovou přepravu.

(3) Není-li prodávající povinen pojistit dopravu zboží, musí kupujícímu poskytnout na jeho žádost veškeré dostupné údaje, které jsou nutné k uzavření pojištění.

Článek 33

Prodávající je povinen dodat zboží

- a) dne, který je určen ve smlouvě nebo určitelný podle smlouvy;
- b) kdykoli během lhůty, která je ve smlouvě určena nebo podle smlouvy určitelná, ledaže z okolností vyplývá, že dobu dodání určuje kupující, nebo
- c) v přiměřeně lhůtě po uzavření smlouvy v ostatních případech.

Článek 34

Je-li prodávající povinen předat doklady vztahující se ke zboží, musí je předat v době a v místě a způsobem, jež jsou stanovené ve smlouvě. Předal-li prodávající doklady před stanovenou dobou, může do této doby odstranit jakékoli vady dokladů, jestliže tím nezpůsobí kupujícímu nepřiměřené obtíže nebo nepřiměřené náklady. Kupujícímu je však zachován nárok na náhradu škody podle této Úmluvy.

Oddíl II

Zboží bez vad a nároky třetích osob

Článek 35

(1) Prodávající musí dodat zboží v množství, jakosti a provedení, jež určuje smlouva, a musí je zabalit nebo opatřit tak, jak určuje smlouva.

(2) Pokud se strany nedohodly jinak, zboží neodpovídá smlouvě, ledaže

- a) se hodí pro účely, pro něž se používá zpravidla zboží téhož provedení;
- b) se hodí pro zvláštní účel, o kterém byl prodávající výslovně nebo jinak uvědoměn v době uzavření smlouvy s výjimkou případů, kdy z okolností vyplývá, že kupující se nespolehal nebo kdyby nebylo od něj rozumné, aby spoléhal na odbornost a úsudek prodávajícího;
- c) má vlastnosti zboží, které prodávající předložil kupujícímu jako vzorek nebo předlohu;
- d) je uloženo pro přepravu nebo zabaleno způsobem, který je obvyklý pro takové zboží nebo, nelze-li tento způsob určit, způsobem přiměřeným k zachování a ochraně zboží.

(3) Prodávající neodpovídá podle písmen a) až d) předchozího odstavce za vady zboží, o kterých kupující v době uzavření smlouvy věděl nebo nemohl nevědět.

Článek 36

(1) Prodávající odpovídá podle smlouvy a této Úmluvy za jakoukoli vadu, kterou má zboží v okamžiku přechodu nebezpečí na kupujícího, i když se vada stane zjevnou až po této době.

(2) Prodávající rovněž odpovídá za jakoukoli vadu zboží, jež vznikne po době uvedené v předchozím odstavci, jestliže je způsobena porušením některé jeho povinnosti, včetně nedodržení záruky, že zboží po určitou dobu bude způsobilé pro obvyklé své použití nebo pro zvláštní použití nebo že si zachová určitou jakost nebo určité vlastnosti.

Článek 37

Jestliže prodávající dodal zboží před dobou stanovenou pro dodání, může až do této doby dodat chybějící část nebo chybějící množství dodaného zboží nebo dodat náhradní zboží za dodané vadné zboží nebo odstranit vady dodaného zboží, jestliže výkon tohoto práva nezpůsobí kupujícímu nepřiměřené obtíže nebo nepřiměřené výdaje. Kupujícímu je však zachován nárok na náhradu škody podle této Úmluvy.

Článek 38

(1) Kupující musí prohlédnout zboží nebo zadat jeho prohlídku v době podle okolností co nejkratší.

(2) Jestliže smlouva zahrnuje přepravu zboží, může být prohlídka odložena až do doby, kdy zboží dojde do místa určení.

(3) Jestliže zboží je během přepravy směrováno do jiného místa určení nebo kupujícímu znovu odesláno, aniž by měl kupující přiměřenou možnost si je prohlédnout, a v době uzavření smlouvy prodávající věděl nebo měl vědět o možnosti takové změny místa určení nebo takového opětovného odeslání, prohlídka může být odložena až do doby kdy zboží dojde do nového místa určení.

Článek 39

(1) Právo kupujícího z vad zboží zaniká, jestliže kupující neoznámí prodávajícímu povahu těchto vad v přiměřené době poté, kdy je zjistil nebo je měl zjistit.

(2) Právo kupujícího z vad zboží vždy zaniká, jestliže kupující neoznámí prodávajícímu vady zboží nejpozději do dvou let ode dne, kdy zboží bylo skutečně předáno kupujícímu, ledaže tato lhůta není v souladu se smluvní záruční lhůtou.

Článek 40

Prodávající se nemůže dovolávat ustanovení článku 38 a 39, jsou-li vady zboží důsledkem skutečností, o kterých prodávající věděl nebo o kterých nemohl nevědět a které nesdělil kupujícímu.

Článek 41

Prodávající musí dodat zboží, které není omezeno žádným právem nebo nárokem třetí osoby, ledaže kupující souhlasil s převzetím zboží s takovým omezením nebo nárokem. Jestliže však takové právo nebo nárok se zakládá na průmyslovém vlastnictví nebo jiném duševním vlastnictví, řídí se povinností prodávajícího ustanovením článku 42.

Článek 42

(1) Prodávající musí dodat zboží, které není omezeno žádným právem nebo nárokem třetí osoby založeném na průmyslovém nebo jiném duševním vlastnictví, o němž v době uzavření smlouvy věděl nebo nemohl nevědět, jestliže takové právo nebo nárok se zakládá na průmyslovém nebo jiném duševním vlastnictví:

- a) podle práva státu, kde zboží bude znovu prodáno nebo jinak použito v případě, že strany v době uzavření smlouvy zamýšlely takový další prodej nebo jiné takové použití v tomto státě, nebo
- b) podle práva státu, kde má kupující místo podnikání, v ostatních případech.

(2) Povinnost prodávajícího podle předchozího odstavce se nevztahuje na případy, kdy

- a) v době uzavření smlouvy kupující věděl nebo nemohl nevědět o takovém právu nebo nároku, nebo
- b) právo nebo nárok vyplývá z toho, že prodávající postupoval podle technických výkresů, návrhů, vzorců nebo jiných podkladů, které mu opatřil kupující.

Článek 43

(1) Kupující ztrácí právo dovolat se ustanovení čl. 41 nebo čl. 42, jestliže nepodá prodávajícímu zprávu, určující povahu práva nebo nároku třetí osoby v přiměřené době poté, kdy se dozvěděl nebo se měl dozvědět o tomto právu nebo nároku.

(2) Prodávající není oprávněn se dovolávat ustanovení předchozího odstavce, jestliže věděl o právu nebo nároku třetí osoby a jeho povaze.

Článek 44

Bez ohledu na ustanovení čl. 39 odst. 1 a čl. 43 odst. 1 může kupující snížit kupní cenu podle ustanovení článku 50 nebo požadovat náhradu škody s výjimkou ušlého zisku, jestliže neučinil požadované oznámení z omluvitelných důvodů.

Oddíl III

Práva kupujícího při porušení smlouvy prodávajícím

Článek 45

- (1) Nesplní-li prodávající některou svou po-

vinnost ze smlouvy o koupi nebo z této Úmluvy, může kupující:

- a) uplatnit práva stanovená v člancích 46 až 52;
- b) požadovat náhradu škody podle článků 74 až 77.

(2) Kupující není zbaven práva, které může mít na uplatnění náhrady škody, uplatní-li své právo na jiné náhrady.

(3) Uplatní-li kupující některé své právo z porušení smlouvy, nemůže být prodávajícím povolen v soudním nebo rozhodčím řízení žádný odklad.

Článek 46

(1) Kupující může požadovat, aby prodávající plnil své povinnosti, ledaže již uplatnil nárok, který není v souladu s takovým požadavkem.

(2) Jestliže zboží neodpovídá smlouvě, může kupující požadovat dodání náhradního zboží, jen jestliže vadné plnění zakládá podstatné porušení smlouvy a je-li požadavek na dodání náhradního zboží uplatněn buď současně s oznámením učiněným podle článku 39 nebo v přiměřené době poté.

(3) Jestliže zboží neodpovídá smlouvě, může kupující požadovat na prodávajícím odstranění vadného plnění, ledaže by to bylo nepřiměřené s přihlédnutím ke všem okolnostem. Požadavek na odstranění vadného plnění musí být uplatněn buď současně s oznámením učiněným podle článku 39 nebo v přiměřené době poté.

Článek 47

(1) Kupující může stanovit dodatečnou přiměřenou lhůtu ke splnění jeho povinností.

(2) Kupující nesmí před uplynutím takto stanovené lhůty uplatnit některý z nároků z porušení smlouvy, ledaže obdrží od prodávajícího oznámení, že nesplní své povinnosti v této lhůtě. Kupující však tímto neztrácí právo na náhradu škody způsobenou prodlením v plnění.

Článek 48

(1) S výhradou článku 49 prodávající může i po stanovené lhůtě pro dodání zboží odstranit na své náklady jakékoli nesplnění svých povinností, jestliže tak může učinit bez nepřiměřeného odkladu a nezpůsobí tím kupujícímu nepřiměřené obtíže nebo pochybnosti, že kupující nebude muset uhradit náklady vynaložené prodávajícím.

Nárok kupujícího na náhradu škody podle této Úmluvy zůstává však zachován.

(2) Jestliže prodávající požádá kupujícího, aby mu oznámil, zda přijme plnění, a kupující této žádosti v přiměřené lhůtě nevyhoví, může prodávající poskytnout plnění ve lhůtě, kterou stanovil ve své žádosti. Kupující nemůže během této lhůty uplatnit takový nárok, který je neslučitelný s plněním závazku prodávajícím.

(3) Zpráva prodávajícího, že poskytne plnění v určité lhůtě, se považuje za žádost ve smyslu předchozího odstavce, aby kupující oznámil své rozhodnutí.

(4) Žádost nebo oznámení prodávajícího podle odstavce 2 nebo 3 tohoto článku je účinná, jen když ji kupující obdrží.

Článek 49

(1) Kupující může odstoupit od smlouvy:

- a) jestliže prodávající nesplněním některé své povinnosti ze smlouvy nebo z této Úmluvy porušil smlouvu podstatným způsobem, nebo
- b) v případě nedodání zboží, jestliže prodávající nedodá zboží v dodatečné lhůtě určené kupujícím podle článku 47 odst. 1 nebo prohlásí, že nedodá zboží v takto určené lhůtě.

(2) Jestliže však prodávající dodal zboží, zaniká právo kupujícího odstoupit od smlouvy, ledaže tak učiní:

- a) při pozdní dodávce v přiměřené době poté, kdy se dověděl o uskutečnění dodávky;
- b) při jiném porušení povinností než při pozdní dodávce v přiměřené době;
 - i) poté, kdy se dozvěděl nebo musel dozvědět o takovém porušení;
 - ii) po uplynutí dodatečné lhůty určené kupujícím podle článku 47 odst. 1 nebo po prohlášení prodávajícího, že nesplní své povinnosti v takové dodatečné lhůtě, nebo
 - iii) po uplynutí dodatečné lhůty stanovené prodávajícím podle článku 48 odst. 2 nebo po prohlášení kupujícího, že nepřijme plnění.

Článek 50

Jestliže zboží není v souladu se smlouvou, kupující může snížit kupní cenu bez ohledu na to, zda kupní cena byla již zaplacená, či nikoli, a to v rozsahu odpovídajícím poměru mezi hodnotou, kterou mělo skutečně dodané zboží v době dodání, a hodnotou, kterou by mělo v této době zboží bez vad. Jestliže však prodávající odstraní neplnění své povinnosti podle článku 37 nebo článku 48 nebo jestliže kupující odmítne přijmout plnění poskytnuté prodávajícím v souladu s těmito články, nemůže kupující snížit kupní cenu.

Článek 51

(1) Dodá-li prodávající pouze část zboží nebo jestliže pouze část dodaného zboží není v souladu se smlouvou, použijí se ustanovení článků 46 až 50 ohledně části zboží, která chybí nebo není v souladu se smlouvou.

(2) Kupující může odstoupit od celé smlouvy jen tehdy, jestliže částečné nesplnění nebo splnění neodpovídající smlouvě zakládá podstatné porušení smlouvy.

Článek 52

(1) Dodá-li prodávající zboží před stanovenou dobou, může kupující dodávku přijmout nebo ji odmítnout.

(2) Dodá-li prodávající větší množství zboží, než je stanoveno ve smlouvě, může kupující dodávku přijmout nebo může odmítnout přijmout přebytečné množství zboží. Jestliže kupující přijme dodávku všeho nebo části přebytečného zboží, je povinen za ně zaplatit kupní cenu odpovídající kupní ceně stanovené ve smlouvě.

KAPITOLA III**POVINNOSTI KUPUJÍCÍHO****Článek 53**

Kupující je povinen zaplatit za zboží kupní cenu a převzít dodávku v souladu se smlouvou a touto Úmlouvou.

Oddíl I**Placení kupní ceny****Článek 54**

Povinnost kupujícího zaplatit kupní cenu zahrnuje povinnost učinit opatření a vyhovět formalitám, jež stanoví smlouva nebo zákony a jiné právní úpravy k tomu, aby se umožnilo zaplacení kupní ceny.

Článek 55

Jestliže smlouva byla platně uzavřena, avšak není v ní výslovně nebo nepřímou stanovena kupní cena a ani ustanovení umožňující její určení, má se za to, že strany, pokud neprojevíly jinou vůli, nepřímou určily kupní cenu odpovídající kupní ceně, která se všeobecně účtovala v době uzavření smlouvy za takové zboží za srovnatelných okolností v příslušném obchodním odvětví.

Článek 56

Jestliže kupní cena je určena podle váhy zboží, je rozhodující v případě pochybnosti čistá váha.

Článek 57

(1) Jestliže kupující nepřevzal povinnost zaplatit kupní cenu v určitém jiném místě, je povinen ji prodávajícímu zaplatit

- a) v místě podnikání prodávajícího; nebo
- b) jestliže má být cena placena při předání zboží nebo dokladů, v místě tohoto předání.

(2) Prodávající nese jakékoli zvýšení výloh spojených s placením, jsou-li způsobeny změnou jeho místa podnikání po uzavření smlouvy.

Článek 58

(1) Není-li kupující povinen zaplatit kupní cenu v jiné určité době, je povinen ji zaplatit, když

prodávající v souladu se smlouvou a touto Úmlouvou umožní kupujícímu nakládat se zbožím nebo s doklady, na základě kterých může kupující nakládat se zbožím. Prodávající může učinit závislým předání zboží nebo dokladů na takovém zaplacení kupní ceny.

(2) Zahrnuje-li smlouva přepravu zboží, může prodávající odeslat zboží s podmínkou, že zboží nebo doklady umožňující nakládání zbožím budou předány kupujícímu jen proti zaplacení kupní ceny.

(3) Kupující není povinen zaplatit kupní cenu, dokud nemá možnost zboží si prohlédnout, ledaže postup při dodávce nebo placení, jenž byl mezi stranami dohodnut, mu neposkytuje takovou možnost.

Článek 59

Kupující je povinen zaplatit kupní cenu v době stanovené smlouvou nebo určitelné podle smlouvy a této Úmluvy a není zapotřebí, aby k tomu byl vyzván nebo aby byly splněny jiné formalilty ze strany prodávajícího.

Oddíl II**Převzetí dodávky****Článek 60**

Povinnost kupujícího převzít dodávku spočívá:

- a) v provedení všech úkonů, které lze od něho rozumně očekávat k tomu účelu, aby prodávající mohl dodat zboží, a
- b) v převzetí zboží.

Oddíl III**Práva prodávajícího při porušení smlouvy kupujícím****Článek 61**

(1) Nesplní-li kupující některou svou povinnost stanovenou smlouvou nebo touto Úmlouvou, může prodávající:

- a) uplatnit práva stanovená v člancích 62 až 65;
- b) požadovat náhradu škody podle článků 74 až 77.

(2) Prodávající neztrácí právo na náhradu škody tím, že uplatní své právo na jiné nároky.

(3) Uplatní-li prodávající některý nárok z porušení smlouvy, nemůže být kupujícímu povolen v soudním nebo rozhodčím řízení žádný odklad pro splnění jeho povinností.

Článek 62

Prodávající může požadovat, aby kupující zaplatil kupní cenu, převzal dodávku nebo splnil jiné své povinnosti, ledaže prodávající uplatnil nárok z porušení smlouvy, jež je neslučitelný s takovým požadavkem.

Článek 63

(1) Prodávající může stanovit kupujícímu do-
datečnou přiměřenou lhůtu ke splnění jeho povinností.

(2) Prodávající nesmí před uplynutím takto stanovené lhůty uplatnit své nároky z porušení smlouvy kupujícím, ledaže prodávající obdrží od kupujícího oznámení, že nesplní svůj závazek v této lhůtě. Prodávající však neztrácí tímto právo na náhradu škody způsobenou prodlením v plnění.

Článek 64

(1) Prodávající může odstoupit od smlouvy:

- a) jestliže kupující nesplněním některé své povinnosti ze smlouvy nebo z této Úmluvy porušil smlouvu podstatným způsobem; nebo
- b) jestliže kupující nesplnil povinnost zaplatit kupní cenu nebo převzít dodávku zboží v do-
datečné lhůtě stanovené prodávajícím podle článku 63 odst. 1 nebo jestliže prohlásí, že tyto povinnosti v této lhůtě nesplní.

(2) Jestliže však kupující zaplatil kupní cenu, zaniká právo prodávajícího odstoupit od smlouvy, ledaže tak učiní:

- a) při opožděném plnění kupujícího dříve, než se dozvěděl, že kupující splnil svou povinnost nebo
- b) při jiném porušení smlouvy než opožděném plnění kupujícího v přiměřené době;
 - i) poté, kdy se prodávající dozvěděl nebo měl dozvědět o porušení smlouvy; nebo
 - ii) po uplynutí dodatečné lhůty stanovené prodávajícím podle článku 63 odst. 1 nebo po prohlášení kupujícího, že nesplní své povinnosti v této dodatečné lhůtě.

Článek 65

(1) Jestliže má kupující podle smlouvy určit formu, velikost nebo jiné vlastnosti zboží a neučiní tak ve smluvené nebo přiměřené lhůtě po dojití žádosti prodávajícího, může je prodávající sám určit podle potřeb kupujícího, jež mu mohou být známy, aniž nejsou dotčena jiná práva, která může mít.

(2) Jestliže prodávající provedl určení sám, musí oznámit podrobné údaje o tom kupujícímu a stanovit přiměřenou lhůtu, v níž kupující může učinit rozdílné určení. Jestliže kupující tak neučiní po dojití takového sdělení v určené lhůtě, je určení provedené prodávajícím závazné.

KAPITOLA IV

PŘECHOD NEBEZPEČÍ

Článek 66

Ztráta nebo poškození zboží, k nimž došlo po přechodu nebezpečí na kupujícího, nezavazují ku-

pujícího povinnosti zaplatit kupní cenu, ledaže ztráta nebo poškození byly způsobeny jednáním nebo opomenutím prodávajícího.

Článek 67

(1) Jestliže smlouva o koupi zahrnuje přepravu zboží a prodávající není povinen předat je na určitém místě, přechází nebezpečí na kupujícího, když je zboží předáno prvnímu dopravci pro přepravu kupujícímu podle smlouvy o koupi. Jestliže je prodávající povinen předat zboží dopravci na určitém místě, nepřechází nebezpečí na kupujícího, dokud zboží není předáno dopravci na tomto místě. Skutečnost, že prodávající je oprávněn si ponechat doklady umožňující nakládat zbožím, nemá vliv na přechod nebezpečí.

(2) Nebezpečí však nepřechází na kupujícího, dokud zboží není jasně vyznačeno pro účel smlouvy, značkami na zboží, přepravními doklady, zasláním zprávy kupujícímu nebo jinak.

Článek 68

Nebezpečí škody na zboží, které je v době prodeje přepravováno, přechází na kupujícího od doby uzavření smlouvy. Jestliže to však vyplývá z okolností případu, přechází nebezpečí na kupujícího okamžikem, kdy zboží bylo předáno dopravci, který vystavil dokumenty zakládající smlouvu o přepravě. Jestliže však v době uzavření smlouvy o koupi prodávající věděl nebo měl vědět, že zboží bylo ztraceno nebo poškozeno a nesdělil to kupujícímu, nese nebezpečí ztráty nebo poškození zboží prodávající.

Článek 69

(1) V případech, na které se nevztahují články 67 a 68, přechází nebezpečí na kupujícího v době, kdy převezme zboží, nebo, jestliže tak neučiní včas, v době, kdy je mu umožněno nakládat se zbožím a kupující poruší smlouvu tím, že dodávku nepřevzme.

(2) Jestliže však je kupující povinen převzít zboží v jiném místě, než je místo podnikání prodávajícího, přechází nebezpečí jakmile nastane okamžik, v němž dodávka měla být splněna a kupující se dozví o tom, že je mu umožněno ve stanoveném místě nakládat se zbožím.

(3) Jestliže smlouva se týká zboží, které v ní není identifikováno, má se za to, že je kupujícímu umožněno nakládat zbožím teprve, když je jasně identifikováno pro účel této smlouvy.

Článek 70

Jestliže prodávající podstatně poruší smlouvu, ustanovení článků 67, 68 a 69 se nedotýkají nároků, které má kupující z důvodu takového porušení.

KAPITOLA V
SPOLEČNÁ USTANOVENÍ O POVINNOSTECH
PRODÁVAJÍCÍHO A KUPUJÍCÍHO

Oddíl I

Ohrožení plnění smlouvy a smlouvy s dílčím plněním

Článek 71

(1) Strana může pozastavit plnění svých povinností, jestliže po uzavření smlouvy se stane zřejmým, že druhá strana nesplní podstatnou část svých povinností vzhledem

- a) k vážnému nedostatku své způsobilosti poskytnout plnění nebo své úvěruschopnosti nebo
- b) k svému chování při přípravě plnění smlouvy nebo při jejím plnění.

(2) Jestliže prodávající odeslal zboží dříve, než vyšly najevo důvody uvedené v předchozím odstavci, může zabránit předání zboží kupujícímu, i když kupující má doklady, jež ho opravňují k vydání zboží. Toto ustanovení se týká pouze práv ke zboží ve vztahu mezi kupujícím a prodávajícím.

(3) Strana, která pozastavila plnění, ať již před odesláním zboží nebo po něm, musí to okamžitě oznámit druhé straně a musí pokračovat v plnění, jestliže druhá strana jí poskytne přiměřené zajištění splnění svých povinností.

Článek 72

(1) Jestliže před dobou plnění smlouvy je zřejmé, že jedna ze stran ji podstatně poruší, může druhá strana odstoupit od smlouvy.

(2) Nehrozí-li časové prodloužení, musí strana, která zamýšlí odstoupit od smlouvy, to oznámit přiměřeným způsobem druhé straně a umožnit jí opatřit přiměřené zajištění řádného plnění.

Článek 73

(1) Poruší-li jedna strana smlouvu, stanovící dílčí dodávky zboží tím, že nesplní povinnosti týkající se jednoho dílčího plnění, a toto porušení je podstatné ohledně tohoto dílčího plnění, může druhá strana odstoupit od smlouvy ohledně tohoto dílčího plnění.

(2) Jestliže strana nesplněním nějaké své povinnosti, týkající se kteréhokoli dílčího plnění, vyvolá odůvodněné obavy druhé strany, že dojde k podstatnému porušení smlouvy ohledně budoucích plnění, může tato strana odstoupit od smlouvy ohledně těchto budoucích plnění, jestliže tak učiní v přiměřené lhůtě.

(3) Kupující, který odstoupil od smlouvy ohledně kterékoli dodávky, může současně odstoupit od dodávek již uskutečněných nebo budoucích, jestliže vzhledem k jejich vzájemné závislosti by

nebylo možno tyto dodávky použít k účelu, který strany zamýšlely při uzavření smlouvy.

Oddíl II

Náhrada škody

Článek 74

Náhrada škody při porušení smlouvy jednou stranou zahrnuje částku odpovídající ztrátě, včetně ušlého zisku, kterou utrpěla druhá strana v důsledku porušení smlouvy. Náhrada škody nesmí přesáhnout ztrátu a ušlý zisk, kterou strana porušující smlouvu předvídala nebo měla předvídat v době uzavření smlouvy s přihlédnutím ke skutečnostem, o nichž věděla nebo měla vědět, jako možný důsledek porušení smlouvy.

Článek 75

Jestliže došlo k odstoupení od smlouvy a jestliže přiměřeným způsobem a v přiměřené době po odstoupení kupující již koupil náhradní zboží nebo prodávající již prodal zboží, může strana uplatňující náhradu škody požadovat úhradu rozdílu mezi kupní cenou stanovenou ve smlouvě a cenou dohodnutou v náhradním obchodě, jakož i jinou škodu, na niž je nárok podle čl. 74.

Článek 76

(1) Při odstoupení od smlouvy s běžnou cenou zboží může strana uplatňující náhradu škody, která neuskutečnila koupi nebo prodej podle článku 75, požadovat rozdíl mezi kupní cenou stanovenou ve smlouvě a běžnou cenou platnou v době odstoupení od smlouvy, jakož i náhradu jiné škody podle článku 74. Jestliže však strana, která uplatňuje náhradu škody, odstoupila od smlouvy teprve po převzetí zboží, je rozhodující běžná cena platná v době tohoto převzetí místo běžné ceny platné v době odstoupení od smlouvy.

(2) Pro účely předchozího odstavce je běžnou cenou cena, která převládá v místě, kde zboží mělo být dodáno, nebo, není-li tam taková cena, běžná cena přiměřeného náhradního místa, přičemž se vezme zřetel na rozdíly v dopravních nákladech zboží.

Článek 77

Strana, která uplatňuje porušení smlouvy, musí učinit okolnostem případu přiměřená opatření ke zmenšení ztráty, včetně ušlého zisku z porušení smlouvy. Jestliže tak neučiní, může strana, která smlouvu porušila, domáhat se snížení její výše v rozsahu, ve kterém škoda měla být zmenšena.

Oddíl III

Úroky

Článek 78

Jestliže strana se opozdí s placením kupní ceny nebo jiné peněžité částky, má druhá strana nárok

na úroky z prodlení, aniž by byly dotčeny jakékoli nároky na náhradu škody podle článku 74.

Oddíl IV

Vyloučení odpovědnosti

Článek 79

(1) Strana není odpovědná za nesplnění jakékoli povinnosti, jestliže prokáže, že toto nesplnění bylo způsobeno překážkou, která nezávisela na její vůli, a ohledně které nebylo možno rozumně očekávat, že by s ní strana počítala v době uzavření smlouvy, nebo že by tuto překážku nebo její důsledky odvrátila nebo překonala.

(2) Jestliže nesplnění povinnosti ze smlouvy je způsobeno třetí osobou, kterou strana pověřila plněním celého smluvního závazku nebo jeho části, je vyloučena její odpovědnost pouze v případě, že

- a) strana není odpovědná podle předchozího odstavce a
- b) osoba, kterou strana pověřila splněním povinnosti, by nebyla odpovědná, kdyby ustanovení předchozího odstavce se vztahovalo na ni.

(3) Vyloučení odpovědnosti podle tohoto článku je účinné po dobu, po kterou trvá překážka.

(4) Strana, která neplní povinnost, musí oznámit druhé straně překážku a její důsledky na svou způsobilost plnit. Jestliže oznámení neobdrží druhá strana v přiměřené lhůtě poté, co strana, která neplní povinnost, se dověděla nebo měla dovědět o takové překážce, je tato strana odpovědná za škodu tím vzniklou.

(5) Ustanovení tohoto článku nebrání tomu, aby kterákoli ze stran vykonala jiné právo než nárok na náhradu škody podle této Úmluvy.

Článek 80

Strana nemůže uplatňovat nároky z nesplnění povinností druhou stranou v rozsahu, v kterém bylo způsobeno jednáním nebo opomenutím první strany.

Oddíl V

Účinky odstoupení od smlouvy

Článek 81

(1) Odstoupení od smlouvy způsobuje zánik povinností stran podle smlouvy s výjimkou vzniklého nároku na náhradu škody. Odstoupení se nedotýká ustanovení smlouvy ohledně řešení sporů nebo jiných ustanovení smlouvy upravujících práva a povinnosti stran při odstoupení od smlouvy.

(2) Strana, která splnila smlouvu buď zcela nebo zčásti, může požadovat zpět od druhé strany to, co podle smlouvy dodala nebo zaplatila. Jsou-li obě strany povinny vrátit plnění, musí tak učinit současně.

Článek 82

(1) Právo kupujícího odstoupit od smlouvy nebo požadovat dodání náhradního zboží zaniká, jestliže kupující nemůže vrátit zboží v podstatě ve stavu, v jakém je obdržel.

(2) Ustanovení předchozího odstavce neplatí

- a) jestliže nemožnost vrátit zboží nebo vrátit je v podstatě v tomtéž stavu, v jakém je kupující obdržel, není způsobena jeho jednáním nebo opomenutím;
- b) jestliže zboží zcela nebo zčásti bylo zničeno nebo se zhoršily jeho vlastnosti v důsledku prohlídky stanovené v článku 38; nebo
- c) jestliže kupující dříve než byly nebo měly být objeveny vady zboží, prodal zboží zcela nebo zčásti při obvyklém použití nebo spotřeboval nebo pozměnil zboží zcela nebo zčásti při obvyklém použití.

Článek 83

Kupujícímu, jehož právo odstoupit od smlouvy nebo požadovat dodání náhradního zboží zaniklo podle článku 82, se zachovává právo uplatňovat nároky všemi ostatními prostředky, které má podle smlouvy a této Úmluvy.

Článek 84

(1) Je-li prodávající povinen vrátit kupní cenu, je rovněž povinen zaplatit z ní úroky od doby, kdy kupní cena byla zaplacená.

(2) Kupující musí nahradit prodávajícímu všechnen prospěch, který kupující získal ze zboží nebo z jeho částí, jestliže

- a) musí vrátit zboží nebo jeho část, nebo
- b) je pro něho nemožné vrátit všechno zboží nebo jeho část v podstatě ve stavu, v jakém je obdržel, avšak přesto odstoupil od smlouvy nebo požádal, aby mu prodávající dodal náhradní zboží.

Oddíl VI

Zachování zboží

Článek 85

Je-li kupující v prodlení s převzetím dodávky zboží nebo v případech, kdy zaplacení kupní ceny a dodání zboží se má uskutečnit současně a kupující je v prodlení s placením kupní ceny, prodávající má zboží u sebe nebo může jinak s ním nakládat, musí prodávající učinit opatření přiměřená okolnostem případu k zachování zboží. Proávající je oprávněn zboží zadržovat, dokud mu kupující neuhradí přiměřené náklady.

Článek 86

(1) Jestliže kupující obdržel zboží a zamýšlí podle smlouvy nebo této Úmluvy uplatnit právo je odmítnout, je povinen učinit opatření přiměřená

okolnostem případu k jeho zachování. Kupující je oprávněn zadržovat zboží, dokud mu prodávající neuhradí přiměřené náklady.

(2) Je-li kupujícímu umožněno odeslaným zbožím nakládat v místě určení a kupující uplatní právo je odmítnout, je povinen zboží převzít a mít je u sebe na účet prodávajícího, jestliže tak může učinit bez zaplacení kupní ceny a bez nepřiměřených obtíží a nepřiměřených výloh. Toto ustanovení neplatí, jestliže je prodávající přítomen v místě určení nebo je-li v tomto místě osoba, kterou prodávající zmocnil, aby pro něho převzala péči o zboží. Jestliže kupující převezme zboží podle tohoto odstavce, řídí se jeho práva a povinnosti podle předchozího odstavce.

Článek 87

Strana, která je povinna učinit opatření k zachování zboží, může je uložit ve skladu třetí osoby na účet druhé strany, jestliže vzniklé náklady nejsou nepřiměřené.

Článek 88

(1) Strana, která je povinna zachovat zboží podle článku 85 nebo 86, může je prodat vhodným způsobem, jestliže druhá strana je v nepřiměřeném prodlení s převzetím zboží nebo se zpětným převzetím zboží nebo s placením kupní ceny nebo nákladů spojených se zachováním zboží, za předpokladu, že druhá strana byla přiměřeným způsobem vyrozuměna o úmyslu zboží prodat.

(2) Jestliže zboží podléhá rychlé zkáze nebo se zachováním zboží by byly spojeny nepřiměřené náklady, musí strana, která je povinna zachovat zboží podle článku 85 nebo článku 86, učinit přiměřená opatření k jeho prodeji. Pokud je to možné, musí druhé straně oznámit úmysl zboží prodat.

(3) Strana, která zboží prodala, je oprávněna si ponechat z výtěžku prodeje částku odpovídající přiměřeným nákladům spojeným se zachováním a prodejem zboží a je povinna druhé straně vyrovnat zbytek.

ČÁST IV

ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

Článek 89

Generální tajemník Organizace spojených národů je tímto určen depozitářem této Úmluvy.

Článek 90

Tato Úmluva se nedotýká jakékoli mezinárodní dohody, která již byla nebo bude uzavřena a jež obsahuje ustanovení, týkající se věcí upravených touto Úmluvou, jestliže strany mají místo podnikání na území států, jež jsou smluvními stranami takové dohody.

Článek 91

(1) Tato Úmluva může být podepsána na závěrečném zasedání Konference Organizace spojených národů o Úmluvě upravující smlouvy o mezinárodní koupi zboží nebo všemi státy do 30. září 1981 v ústředí Organizace spojených národů v New Yorku.

(2) Tato Úmluva podléhá ratifikaci, přijetí nebo schválení signatárních států.

(3) K Úmluvě mohou přistoupit všechny státy, které nejsou signatárními státy, a to ode dne, kdy ji lze podepsat.

(4) Listiny o ratifikaci, přijetí, schválení nebo přístupu budou uloženy u generálního tajemníka Organizace spojených národů.

Článek 92

(1) Smluvní stát může prohlásit při podpisu, ratifikaci, přijetí, schválení nebo přístupu, že nebude vázán částí II této Úmluvy, nebo že nebude vázán částí III této Úmluvy.

(2) Smluvní stát, který učinil prohlášení podle předchozího odstavce ohledně části II nebo části III této Úmluvy, se nepovažuje za smluvní stát ve smyslu článku 1 odst. 1 této Úmluvy ohledně obsahu úpravy obsažené v části, na kterou se prohlášení vztahuje.

Článek 93

(1) Smluvní stát, který má dvě nebo více územních jednotek, v nichž podle jeho ústavy platí různé právní řády ve věcech upravených touto Úmluvou, může při podpisu, ratifikaci, přijetí, schválení nebo přístupu prohlásit, že tato Úmluva se vztahuje na všechny jeho územní jednotky nebo pouze na jednu nebo několik z nich, a toto prohlášení může kdykoli doplňovat jiným prohlášením.

(2) Tato prohlášení budou sdělena depozitáři Úmluvy a uvede se v nich výslovně, na které územní jednotky se tato Úmluva vztahuje.

(3) Jestliže na základě prohlášení podle tohoto článku se Úmluva vztahuje na jednu nebo více územních jednotek smluvního státu, ale nikoli na všechny, a místo podnikání se nachází na území tohoto státu, toto místo podnikání pro účely této Úmluvy se nepovažuje za místo podnikání na území smluvního státu, ledaže se nachází v územní jednotce, na kterou se vztahuje tato Úmluva.

(4) Jestliže smluvní stát nečiní prohlášení podle odstavce 1 tohoto článku, vztahuje se Úmluva na všechny jeho územní jednotky.

Článek 94

(1) Dva nebo více smluvních států, které mají tutéž nebo velmi podobnou právní úpravu věci, na kterou se vztahuje tato Úmluva, mohou kdykoli prohlásit, že se Úmluva nebude vztahovat na

smlouvy o koupi nebo jejich uzavírání mezi stranami, jež mají místo podnikání na území těchto států. Taková prohlášení mohou být učiněna společně nebo vzájemnými jednostrannými prohlášeními.

(2) Smluvní stát, který má tutéž nebo velmi podobnou právní úpravu věci, na které se vztahuje tato Úmluva, jako jeden nebo více států, jež nejsou smluvní stranou této Úmluvy, může kdykoli prohlásit, že tato Úmluva se nebude vztahovat na smlouvy o koupi nebo jejich uzavírání mezi stranami, jež mají místo podnikání na území těchto států.

(3) Jestliže stát, vůči němuž bylo učiněno prohlášení podle předchozího odstavce, se později stane smluvním státem, bude mít toto prohlášení ode dne, kdy vůči novému smluvnímu státu nabude Úmluva platnosti, účinky podle odstavce 1, jestliže nový smluvní stát se připojí k takovému prohlášení nebo učiní vzájemné jednostranné prohlášení.

Článek 95

Kterýkoli stát může prohlásit při uložení svých listin o ratifikaci, přijetí, schválení nebo přístupu, že nebude vázán ustanovením článku 1 odst. 1 písm. b) této Úmluvy.

Článek 96

Smluvní stát, jehož právní předpisy vyžadují, aby smlouva o koupi byla uzavřena nebo prokazována písemně, může kdykoli učinit prohlášení podle článku 12, že ustanovení článku 11, článku 29 nebo části II této Úmluvy, která připouští, aby smlouva o koupi zboží byla uzavřena, dohodou měněna nebo ukončena nebo aby nabídka, její přijetí nebo jiný projev vůle se uskutečnil v jakékoli jiné formě než písemně, neplatí, jestliže kterákoli strana má místo podnikání na jeho území

Článek 97

(1) Prohlášení učiněná podle této Úmluvy při podpisu vyžadují potvrzení při ratifikaci, přijetí nebo schválení.

(2) Prohlášení a potvrzení prohlášení musí mít písemnou formu a musí být formálně sdělena deponitáři.

(3) Prohlášení nabývá účinnosti současně s nabytím účinnosti Úmluvy pro stát, který je učinil. Jestliže však o prohlášení byl deponitář formálně vyrozuměn teprve po tomto nabytí účinnosti, má prohlášení účinky od prvního dne měsíce následujícího po uplynutí šesti měsíců po dni, kdy deponitář obdržel prohlášení.

(4) Každý stát, který učiní prohlášení podle této Úmluvy, může je kdykoli zrušit formálním písemným oznámením zaslaným deponitáři. Toto zrušení nabývá účinnosti prvního dne měsíce následujícího po uplynutí šesti měsíců ode dne, kdy deponitář obdržel oznámení.

(5) Zrušením prohlášení učiněného podle článku 94 pozbývá ode dne účinnosti tohoto zrušení platnosti vzájemné prohlášení jiného státu, které bylo učiněno podle uvedeného článku.

Článek 98

Připouští se pouze výhrady, které tato Úmluva výslovně dovoluje.

Článek 99

(1) Tato Úmluva nabude platnosti, pokud z ustanovení odstavce 6 tohoto článku nevyplývá něco jiného, prvního dne měsíce následujícího po uplynutí dvanácti měsíců ode dne uložení desáté listiny o ratifikaci, přijetí, schválení nebo přístupu, včetně listiny, která obsahuje prohlášení učiněné podle článku 92.

(2) Pro každý stát, který ratifikuje, přijme, schválí nebo přistoupí k této Úmluvě po uložení desáté listiny o ratifikaci, přijetí, schválení nebo přistoupení, nabude tato Úmluva platnosti s výjimkou části, kterou vyloučí, prvního dne měsíce následujícího po uplynutí dvanácti měsíců po dni uložení jeho listiny o ratifikaci, přijetí, schválení nebo přístupu; ustanovení odstavce 6 tohoto článku není tím dotčeno.

(3) Stát, který ratifikuje, přijme, schválí nebo přistoupí k této Úmluvě a je smluvní stranou Úmluvy týkající se jednotného zákona o uzavírání smluv o mezinárodní koupi zboží, uzavřené dne 1. července 1964 v Haagu (Haagská úmluva o uzavírání smluv 1964) a Úmluvy týkající se jednotného zákona o mezinárodní koupi zboží, uzavřené v Haagu dne 1. července 1964 (Haagská úmluva o mezinárodní koupi zboží 1964), nebo jedné z nich, vypoví současně Haagskou úmluvu o mezinárodní koupi zboží 1964 a Haagskou úmluvu o uzavírání smluv 1964, popřípadě tu z nich, jejíž je smluvní stranou, tím, že vyrozumí o tom vládu Nizozemí.

(4) Stát, který ratifikuje, přijme, schválí nebo přistoupí k této Úmluvě a prohlásí podle článku 92, že nebude vázán částí II této Úmluvy, vypoví v době ratifikace, přijetí, schválení nebo přístupu Haagskou úmluvu o mezinárodní koupi zboží 1964, jestliže je její smluvní stranou tím, že vyrozumí o tom vládu Nizozemí.

(5) Stát, který ratifikuje, přijme, schválí nebo přistoupí k této Úmluvě a prohlásí podle článku 92, že nebude vázán částí III této Úmluvy, vypoví v době ratifikace, přijetí, schválení nebo přístupu Haagskou úmluvu o uzavírání smluv 1964, jestliže je její smluvní stranou, tím, že vyrozumí o tom vládu Nizozemí.

(6) Pro účely tohoto článku nenabude ratifikace, přijetí, schválení nebo přístup států, které jsou smluvními stranami Haagské úmluvy o uzavírání smluv 1964 nebo Haagské úmluvy o mezinárodní koupi zboží 1964 účinnosti dříve, než nabu-

dou účinností výpovědi, jichž může být zapotřebí pro uvedené státy ohledně obou úmluv. Depozitář této Úmluvy uskuteční v tomto ohledu porady s vládou Nizozemí, jako deponitářem uvedených úmluv z r. 1964, k zabezpečení nutné spolupráce.

Článek 100

(1) Této Úmluvy se použije na uzavírání smluv pouze v případech, kdy návrh na uzavření smlouvy je učiněn dne, kdy tato Úmluva nabude platnosti pro smluvní státy uvedené v článku 1 odst. 1 písm. a) nebo smluvní stát uvedený v článku 1 odst. 1 písm. b), nebo po tomto dni.

(2) Této Úmluvy se použije pouze na smlouvy uzavřené dne, kdy tato úmluva nabude platnosti pro smluvní státy uvedené v článku 1 odst. 1 písm. a) nebo smluvní stát uvedený v článku 1 odst. 1 písm. b), nebo po tomto dni.

Článek 101

(1) Smluvní stát může vypovědět tuto Úmluvu nebo část II nebo část III této Úmluvy, jestliže o tom zašle formální písemné oznámení deponitáři.

(2) Výpověď nabývá účinnosti prvního dne měsíce, následujícího po uplynutí dvanácti měsíců od oznámení, které obdržel deponitář. Jestliže v oznámení je uvedena delší lhůta pro nabytí účinnosti výpovědi, nabude výpověď účinnosti uplynutím této delší lhůty po obdržení oznámení deponitářem.

Dáno ve Vídni dne 11. dubna 1980 v jednom původním vyhotovení, jehož arabské, anglické, čínské, francouzské, ruské a španělské znění je stejně autentické.

Na důkaz toho níže podepsaní řádně k tomu zmocněni svými vládami, podepsali tuto Úmluvu.

161**SDĚLENÍ****federálního ministerstva zahraničních věcí**

Federální ministerstvo zahraničních věcí sděluje, že dne 11. dubna 1980 byl ve Vídni sjednán Dodatkový protokol k Úmluvě o promlčení při mezinárodní koupi zboží.

S Dodatkovým protokolem vyslovilo souhlas Federální shromáždění České a Slovenské Federativní Republiky a listina o přístupu České a Slovenské Federativní Republiky k Dodatkovému protokolu byla uložena u generálního tajemníka Organizace spojených národů, depozitáře Dodatkového

protokolu, dne 5. března 1990 s prohlášením, že Česká a Slovenská Federativní Republika nebude vázána ustanovením jeho článku I.

Dodatkový protokol vstoupil v platnost na základě svého článku IX odst. 1 dnem 1. srpna 1988. Pro Českou a Slovenskou Federativní Republiku vstoupil v platnost v souladu se svým článkem IX odst. 2 dnem 1. září 1990.

Český překlad Dodatkového protokolu se vyhláší současně.

DODATKOVÝ PROTOKOL

k Úmluvě o promlčení při mezinárodní koupi zboží

Smluvní strany tohoto protokolu

považující mezinárodní obchod za důležitého činitele při rozvíjení přátelských vztahů mezi státy,

jsouce přesvědčeny, že přijetí jednotné úpravy promlčení při mezinárodní koupi zboží usnadní rozvoj mezinárodního obchodu,

majíce na zřeteli, že doplnění Úmluvy o promlčení při mezinárodní koupi zboží, uzavřené v New Yorku 14. června 1974 (Úmluva o promlčení 1974), tak, aby byla přizpůsobena Úmluvě OSN o smlouvách o mezinárodní koupi zboží, jež byla uzavřena ve Vídni 11. dubna 1980 (Úmluva o koupi 1980), by podpořilo přijetí jednotných pravidel upravujících promlčení, jež jsou obsažena v Úmluvě o promlčení,

rozhodly se doplnit Úmluvu o promlčení 1974 takto:

Článek I

1. Odstavec 1 článku 3 se nahrazuje těmito ustanoveními:

„1. Tato Úmluva platí pouze

- a) jestliže v době uzavření smlouvy místa podnikání stran smlouvy o mezinárodní koupi zboží jsou v smluvních státech; nebo
- b) jestliže podle ustanovení mezinárodního práva soukromého se má použít na smlouvu o koupi práva některého smluvního státu“.

2. Odstavec 2 článku 3 se vypouští.

3. Odstavec 3 článku 3 se označuje jako odstavec 2.

Článek II

1. Pododstavec a) článku 4 se vypouští a nahrazuje se tímto ustanovením:

„a) zboží kupovaného pro osobní potřebu, potřebu rodiny nebo domácnosti, ledaže prodávající před uzavřením smlouvy nebo při jejím uzavření nevěděl a ani neměl vědět, že zboží je kupováno k takovému účelu“.

2. Pododstavec e) článku 4 se vypouští a nahrazuje se tímto ustanovením:

„e) lodí, člunů, vznášedel nebo letadel“.

Článek III

K článku 31 se připojuje nový odstavec 4 tohoto znění:

„Jestliže na základě prohlášení podle tohoto článku se úmluva vztahuje na jednu nebo více územních jednotek smluvního státu, ale nikoli na všechny, a místo podnikání se nachází na území tohoto státu, toto místo podnikání pro účely této úmluvy se nepovažuje za místo podnikání na území smluvního státu, ledaže se nachází v územní jednotce, na kterou se vztahuje tato úmluva.“.

Článek IV

Ustanovení článku 34 se vypouštějí a nahrazují se těmito ustanoveními:

„1. Dva nebo více států, které mají tutéž nebo velmi podobnou právní úpravu věcí, na které se vztahuje tato úmluva, mohou kdykoli prohlásit, že se úmluva nebude vztahovat na smlouvy o koupi mezi stranami, jež mají místo podnikání na území těchto států. Taková prohlášení mohou být učiněna společně nebo vzájemnými jednostrannými prohlášeními.

2. Smluvní stát, který má tutéž nebo velmi podobnou právní úpravu věcí, na které se vztahuje tato úmluva, jako jeden nebo více států, jež nejsou smluvní stranou této úmluvy, může kdykoli prohlásit, že tato úmluva se nebude vztahovat na smlouvy o koupi mezi stranami, jež mají místo podnikání na území těchto států.

3. Jestliže stát, vůči němuž bylo učiněno prohlášení podle odstavce 2, se později stane smluvním státem, bude mít toto prohlášení ode dne, kdy vůči novému smluvnímu státu nabude úmluva platnosti, účinky podle odstavce 1, jestliže nový smluvní stát se připojí k takovému prohlášení nebo učiní vzájemné jednostranné prohlášení.“.

Článek V

Ustanovení článku 37 se vypouštějí a nahrazují se těmito ustanoveními:

„Tato úmluva se nedotýká jakékoli mezinárodní dohody, která již byla nebo bude uzavřena a jež obsahuje ustanovení, týkající se věci upravených touto úmluvou, jestliže strany mají místo podnikání na území států, jež jsou smluvními stranami takové dohody.“.

Článek VI

Na konci odstavce 1 článku 40 se připojuje toto ustanovení:

„Vzájemná jednostranná prohlášení učiněná

podle článku 34 nabývají účinnosti prvního dne měsíce, který následuje po uplynutí šesti měsíců ode dne, kdy generální tajemník Organizace spojených národů obdržel poslední prohlášení.“.

ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

Článek VII

Generální tajemník Organizace spojených národů je tímto určen depozitářem tohoto protokolu.

Článek VIII

1. K tomuto protokolu mohou přistoupit všechny státy.

2. Přistoupení k tomuto protokolu kterýmkoli státem, který není smluvní stranou Úmluvy o promlčení 1974 bude mít účinky přístupu k této Úmluvě doplněné tímto protokolem za podmínek stanovených ustanoveními článku XI.

3. Listiny o přístupu budou uloženy u generálního tajemníka Organizace spojených národů.

Článek IX

1. Tento protokol nabude platnosti prvního dne šestého měsíce následujícího po uložení druhé listiny o přístupu, jestliže tohoto dne

- a) Úmluva o promlčení 1974 bude v platnosti,
- b) Úmluva o koupi 1980 bude rovněž v platnosti.

Jestliže tyto úmluvy nebudou tohoto dne v platnosti, nabude tento protokol platnosti prvního dne, kdy obě úmluvy budou platné.

2. Pro každý stát, který přistoupí k tomuto protokolu po uložení druhé listiny o přístupu, nabude tento protokol platnosti prvního dne šestého měsíce následujícího po uložení jeho listiny o přístupu, jestliže v tento den bude tento protokol v platnosti. Jestliže tohoto dne tento protokol ještě nebude platit, nabude protokol platnosti pro tento stát dnem, kdy protokol nabude platnosti.

Článek X

Jestliže stát ratifikuje nebo přistoupí k Úmluvě o promlčení 1974 po vstupu tohoto protokolu v platnost, tato ratifikace nebo tento přístup bude mít

rovněž účinky přístupu k tomuto protokolu, jestliže to stát oznámí depozitáři.

Článek XI

Každý stát, který se stane smluvní stranou Úmluvy o promlčení 1974 doplněné tímto protokolem na základě článků VIII, IX nebo X tohoto protokolu, bude současně považován, ledaže oznámí depozitáři něco jiného, za smluvní stranu úmluvy nedoplněné tímto protokolem ve vztahu ke kterékoli smluvní straně úmluvy, jež nebude smluvní stranou tohoto protokolu.

Článek XII

Každý stát může prohlásit v době uložení své listiny o přístupu nebo oznámení podle článku X, že nebude vázán článkem I tohoto protokolu. Prohlášení podle tohoto článku musí být písemné a být formálně oznámeno depozitáři.

Článek XIII

1. Smluvní stát může vypovědět tento protokol, jestliže to oznámí depozitáři.

2. Výpověď bude mít účinek prvního dne měsíce následujícího po uplynutí dvanácti měsíců po obdržení oznámení depozitářem.

3. Každý smluvní stát, pro něhož zanikne účinnost tohoto protokolu na základě odstavců 1 a 2 tohoto článku, zůstane smluvní stranou Úmluvy o promlčení 1974 v nedoplněném znění, ledaže vypoví nedoplněnou úmluvu podle jejího článku 45.

Článek XIV

1. Depozitář zašle ověřené přesné opisy tohoto protokolu všem státům.

2. Jakmile tento protokol nabude platnosti podle článku IX, depozitář připraví znění Úmluvy o promlčení 1974 doplněné tímto protokolem a zašle jeho ověřený přesný opis všem státům, které budou smluvními stranami uvedené úmluvy doplněné tímto protokolem.

Dáno ve Vídni dne jedenáctého dubna 1980 v jednom původním vyhotovení, jehož arabské, anglické, čínské, francouzské, ruské a španělské znění má stejnou platnost.

162**SDĚLENÍ****federálního ministerstva zahraničních věcí**

Federální ministerstvo zahraničních věcí sděluje, že dne 13. prosince 1990 byla v Praze sjednána výměnou nót Dohoda o zrušení vízové povinnosti mezi vládou České a Slovenské Federativní Repu-

bliky a vládami zemí BENELUXu. Dohoda vstoupila v platnost dnem 1. ledna 1991.

České znění československé nóty a překlad nóty zemí BENELUXu se vyhláší současně.

Belgické velvyslanectví

Nizozemské velvyslanectví

Věc: Hospodářská unie Benelux

DOHODA**mezi vládami zemí Benelux a vládou České a Slovenské Federativní Republiky o zrušení vízové povinnosti, uzavřené výměnou dopisů.**

Pane ministře,

máme čest oznámit Vaší Excelenci, že vlády zemí Benelux, jednající společně na základě Úmluvy mezi Belgickým královstvím, Lucemburským velkovévodstvím a Nizozemským královstvím o převodu kontroly osob na vnější hranici území Beneluxu, podepsané v Bruselu 11. dubna 1960, jsou ochotny uzavřít s vládou České a Slovenské Federativní Republiky Dohodu o zrušení vízové povinnosti v následujícím znění:

1. Podle této Dohody se rozumí:

„zeměmi BENELUXU“ Belgické království, Lucemburské velkovévodství a Nizozemské království, „územím BENELUXU“ všechna území Belgického království, Lucemburského velkovévodství a Nizozemského království v Evropě.

2. Státní příslušníci České a Slovenské Federativní Republiky mohou vstoupit na území BENELUXU bez víza na dobu nejvýše tří měsíců na základě platného cestovního pasu.

3. Státní příslušníci zemí BENELUXU mohou vstoupit na území České a Slovenské Federativní Republiky bez víza na dobu nejvýše tří měsíců na základě platného cestovního pasu.

4. Na pobyt delší tří měsíců musejí osoby požívající výhod této Dohody obdržet odpovídající vízum od příslušného diplomatického nebo konzulárního zastoupení smluvního státu, do kterého chtějí cestovat.

5. Státní příslušníci zemí BENELUXU, kteří žijí dlouhodobě v České a Slovenské Federativní Republice, a státní příslušníci České a Slovenské Federativní Republiky, kteří žijí dlouhodobě v jedné ze zemí BENELUXU, mohou opustit zemi jejich pobytu a vrátit se do ní bez víza na základě platného národního cestovního pasu a platného pobytového průkazu.

6. Každá vláda si vyhrazuje právo odmítnout vstup do své země osobám, které nemají požadované doklady ke vstupu nebo které nedisponují dostatečnými prostředky k obživě nebo které jsou po-

važovány za nežádoucí nebo jsou považovány za takové, které mohou ohrozit veřejný klid, veřejný pořádek nebo národní bezpečnost.

7. S výjimkou výše uvedených ustanovení se budou i nadále plnit zákony a předpisy platné v zemích BENELUXU a v České a Slovenské Federativní Republice týkající se vstupu, pobytu nebo vyhoštění cizinců, jakož i výkonu samostatné nebo nesamostatné výdělečné činnosti.

8. Každá vláda se zavazuje, že umožní kdykoliv a bez formalit, aby se na její území vrátili:

- a) její státní příslušníci, kteří vstoupili na území druhé smluvní strany,
- b) osoby, které na toto území vstoupily na základě platného národního cestovního pasu vydaného belgickými, lucemburskými, nizozemskými nebo československými úřady, i kdyby státní příslušnost byla popírána.

9. Smluvní státy si předávají diplomatickou cestou vzory nových nebo změněných národních cestovních pasů společně s údaji o jejich použití, a to pokud je možné, 60 dnů před jejich zavedením.

10. S výjimkou článku 8 může být provádění této Dohody pozastaveno některou ze smluvních stran.

Pozastavení musí být oznámeno okamžitě diplomatickou cestou belgické vládě. Tato vláda bude informovat ostatní vlády, které Dohodu podepsaly, o tomto oznámení. Stejně tak tomu bude v případě, kdy příslušné opatření bude zrušeno.

11. Pokud jde o Nizozemské království, může být platnost této Dohody rozšířena na území Aruby a nizozemských Antil oznámením vlády Nizozemí vládě České a Slovenské Federativní Republiky.

12. Tato Dohoda vstoupí v platnost dne 1. ledna 1991 na dobu jednoho roku. Nebude-li vypovězena 30 dnů před koncem tohoto období, bude považována za prodlouženou na neomezenou dobu. Po uplynutí doby jednoho roku od vstupu Dohody v platnost každá z vlád, které Dohodu podepsaly, ji bude moci vypovědět v 60denní výpovědní lhůtě belgické vládě.

Výpověď jedné ze smluvních stran bude mít účinky zániku Dohody. Belgická vláda bude informovat diplomatickou cestou ostatní smluvní strany této Dohody o výpovědi uvedené v tomto článku.

Jestliže je vláda České a Slovenské Federativní Republiky připravena uzavřít s vládami zemí BENELUXU Dohodu týkající se výše uvedených ustanovení, máme čest navrhnout Vaší Excelenci, aby tento dopis a Vaše odpověď, kterou by Vaše Excelence adresovala každému z nás, tvořily Dohodu mezi vládou České a Slovenské Federativní Republiky a vládami zemí BENELUXU.

Využíváme této příležitosti, pane ministře, abychom znovu ujistili Vaši Excelenci naší nejhlubší úctou.

V Praze, 13. prosince 1990

Za Belgické království:

Henry Beyens v. r.

Za Lucemburské velkovévodství:

L. d'Ansembourg v. r.

Za Nizozemské království:

L. d'Ansembourg v. r.

Jeho Excelence
pan Jiří Dienstbier
ministr zahraničních věcí
České a Slovenské Federativní Republiky
P r a h a

JIŘÍ DIENSTBIER

místopředseda vlády
a ministr zahraničních věcí
České a Slovenské Federativní Republiky

Praha, dne 13. prosince 1990

Pane velvyslanče,

mám čest potvrdit příjem Vašeho dopisu ze dne 13. prosince 1990, ve kterém jste mi z pověření své vlády navrhl uzavření Dohody o zrušení vízové povinnosti mezi vládami zemí BENELUXU a vládou České a Slovenské Federativní Republiky tohoto znění:

„Pane ministře,

máme čest oznámit Vaší Excelenci, že vlády zemí BENELUXU v souladu se Smlouvou mezi Belgickým královstvím, Lucemburským velkovévodstvím a Nizozemským královstvím týkající se přenesení kontroly osob k vnějším hranicím území BENELUXU, podepsanou v Bruselu dne 11. dubna 1960, jsou společně připraveny uzavřít s vládou České a Slovenské Federativní Republiky Dohodu o zrušení vízové povinnosti v následujícím znění:

1. Podle této Dohody se rozumí:

„zeměmi BENELUXU“ Belgické království, Lucemburské velkovévodství a Nizozemské království,

„územím BENELUXU“ všechna území Belgického království, Lucemburského velkovévodství a Nizozemského království v Evropě.

2. Státní příslušníci České a Slovenské Federativní Republiky mohou vstoupit na území BENELUXU bez víza na dobu nejvýše tří měsíců na základě platného cestovního pasu.

3. Státní příslušníci zemí BENELUXU mohou vstoupit na území České a Slovenské Federativní Republiky bez víza na dobu nejvýše tří měsíců na základě platného cestovního pasu.

4. Na pobyt delší tří měsíců musejí osoby požívající výhod této Dohody obdržet odpovídající vízum od příslušného diplomatického nebo konzulárního zastoupení smluvního státu, do kterého chtějí cestovat.

5. Státní příslušníci zemí BENELUXU, kteří žijí dlouhodobě v České a Slovenské Federativní Republice a státní příslušníci České a Slovenské Federativní Republiky, kteří žijí dlouhodobě v jedné ze zemí BENELUXU, mohou opustit zemi jejich pobytu a vrátit se do ní bez víza na základě platného národního cestovního pasu a platného pobytového průkazu.

6. Každá vláda si vyhrazuje právo odmítnout vstup do své země osobám, které nemají požadované doklady ke vstupu nebo které nedisponují dostatečnými prostředky k obživě nebo které jsou považovány za nežádoucí nebo jsou považovány za takové, které mohou ohrozit veřejný klid, veřejný pořádek nebo národní bezpečnost.

7. S výjimkou výše uvedených ustanovení se budou i nadále plnit zákony a předpisy platné v zemích BENELUXU a v České a Slovenské Federativní Republice týkající se vstupu, pobytu nebo vyhoštění cizinců, jakož i výkonu samostatné nebo nesamostatné výdělečné činnosti.

8. Každá vláda se zavazuje, že umožní kdykoliv a bez formalit, aby se na její území vrátili:

- a) její státní příslušníci, kteří vstoupili na území druhé smluvní strany,
- b) osoby, které na toto území vstoupily na základě platného národního cestovního pasu vydaného belgickými, lucemburskými, nizozemskými nebo československými úřady, i kdyby státní příslušnost byla popírána.

9. Smluvní státy si předávají diplomatickou cestou vzory nových nebo změněných národních cestovních pasů společně s údaji o jejich použití, a to pokud je to možné, 60 dnů před jejich zavedením.

10. S výjimkou článku 8 může být provádění této Dohody pozastaveno některou ze smluvních stran.

Pozastavení musí být oznámeno okamžitě diplomatickou cestou belgické vládě. Tato vláda bude informovat ostatní vlády, které Dohodu podepsaly, o tomto oznámení. Stejně tak tomu bude v případě, kdy příslušné opatření bude zrušeno.

11. Pokud jde o Nizozemské království, může být platnost této Dohody rozšířena na území Aruby a nizozemských Antil oznámením vlády Nizozemí vládě České a Slovenské Federativní Republiky.

12. Tato Dohoda vstoupí v platnost dne 1. ledna 1991 na dobu jednoho roku. Nebude-li vypovězena 30 dnů před koncem tohoto období, bude považována za prodlouženou na neomezenou dobu. Po uplynutí doby jednoho roku od vstupu Dohody v platnost každá z vlád, které Dohodu podepsaly, ji bude moci vypovědět v 60denní výpovědní lhůtě belgické vlády.

Výpověď jedné ze smluvních stran bude mít účinky zániku Dohody. Belgická vláda bude informovat diplomatickou cestou ostatní smluvní strany této Dohody o výpovědi uvedené v tomto článku.

Jestliže je vláda České a Slovenské Federativní Republiky připravena uzavřít s vládami zemí BENELUXU Dohodu týkající se výše uvedených ustanovení, máme čest navrhnout Vaší Excelenci, aby tento dopis a Vaše odpověď, kterou by Vaše Excelence adresovala každému z nás, tvořily Dohodu mezi vládou České a Slovenské Federativní Republiky a vládami zemí BENELUXU.

Využíváme této příležitosti, pane ministře, abychom znovu ujistili Vaší Excelenci naší nejhlubší úctou.“

Mám čest Vám sdělit, že má vláda souhlasí s návrhy obsaženými ve Vašem dopise. Váš dopis a tato odpověď tvoří tímto Dohodu mezi oběma našimi vládami.

Přijměte prosím, pane velvyslanče, ujištění o mé nejhlubší úctě.

Ministr zahraničních věcí:

Jiří **Dienstbier** v. r.

Jeho Excelence

Lambert d'Ansembourg
mimořádný a zplnomocněný velvyslanec
Nizozemského království

P r a h a

OPATŘENÍ
FEDERÁLNÍCH ORGÁNŮ A ORGÁNŮ REPUBLIK

Ministerstvo práce a sociálních věcí České republiky

oznamuje, že v souladu s ustanovením § 9 odst. 1 a 2 zákona č. 2/1991 Sb., o kolektivním vyjednávání, byly u něj uloženy k 31. březnu 1991 tyto kolektivní smlouvy vyššího stupně:

1. Odvětvová kolektivní smlouva na rok 1991 pro odvětví vodního hospodářství uzavřená mezi Odborovým svazem pracovníků dřevozpracujících odvětví, lesního a vodního hospodářství v České republice

a

Svazem zaměstnavatelů vodního hospodářství.

2. Odvětvová kolektivní smlouva na rok 1991 pro odvětví vodovodů a kanalizací uzavřená mezi Odborovým svazem pracovníků dřevozpracujících odvětví, lesního a vodního hospodářství v České republice

a

Svazem zaměstnavatelů vodního hospodářství.

3. Odvětvová kolektivní smlouva na rok 1991 pro odvětví spotřebního průmyslu uzavřená mezi Odborovým svazem pracovníků dřevozpracujících odvětví, lesního a vodního hospodářství v České republice

a

Unii zaměstnavatelských svazů ČSFR – svazem dřevozpracujícího průmyslu.

4. Odvětvová kolektivní smlouva na rok 1991 pro odvětví nábytkářského průmyslu uzavřená mezi Odborovým svazem pracovníků dřevozpracujících odvětví, lesního a vodního hospodářství v České republice

a

Unii zaměstnavatelských svazů ČSFR – Svazem dřevozpracujícího průmyslu.

5. Odvětvová kolektivní smlouva na rok 1991 pro odvětví průmyslu papíru a celulózy uzavřená mezi Odborovým svazem dřevozpracujících odvětví, lesního a vodního hospodářství v České republice

a

Svazem průmyslu papíru a celulózy.

6. Odvětvová kolektivní smlouva na rok 1991 pro odvětví dřevozpracujícího průmyslu uzavřená mezi Odborovým svazem pracovníků dřevozpracujících odvětví, lesního a vodního hospodářství v České republice

a

Unii zaměstnavatelských svazů ČSFR – svazem dřevozpracujícího průmyslu.

7. Odvětvová kolektivní smlouva na rok 1991 pro odvětví stavebnictví uzavřená mezi Odborovým svazem Stavba

a

Koordinační unii podnikatelských svazů ve stavebnictví České republiky zastupující Svaz podnikatelů ve stavebnictví České republiky, Svaz českomoravského stavebnictví a Svaz stavebnictví České republiky.

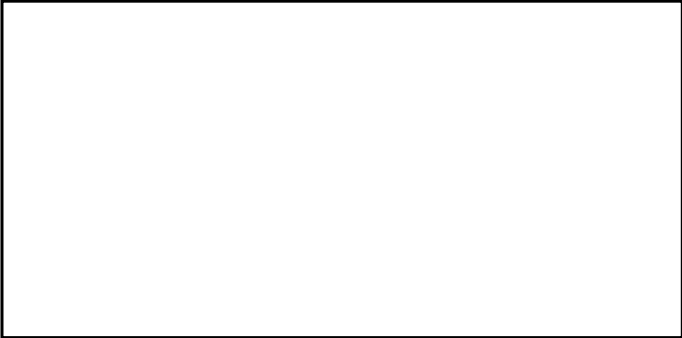
8. Kolektivní smlouva na rok 1991 pro odvětví hornictví, geologie a naftového průmyslu uzavřená mezi Federálním odborovým svazem pracovníků hornictví, geologie, naftového průmyslu

a

Svazem podniků a akciových společností důlního průmyslu.

9. Svazová kolektivní smlouva na rok 1991 pro odvětví kovoprůmyslu uzavřená mezi Českou komorou Československého odborového svazu pracovníků v kovoprůmyslu
a
Svazem průmyslu České republiky.
10. Kolektivná zmluva na rok 1991 pre odvetvie kovopriemyslu uzatvorená medzi Ústredným výborom odborového zväzu pracovníkov v kovopriemysle
a
Zväzom priemyslu Slovenskej republiky – odvetvovými zväzmi hutníctva, strojárstva a elektrotechniky.
11. Vyšší kolektivní smlouva na rok 1991 pro odvětví výroby řemesel a služeb uzavřená mezi Českomoravským odborovým svazem pracovníků služeb
a
Svazem drobné výroby, řemesel a služeb.
12. Odvětvová kolektivní smlouva na rok 1991 pro odvětví textilního, oděvního a kožedělného průmyslu uzavřená mezi Odborovým svazem pracovníků textilního, oděvního a kožedělného průmyslu Čech a Moravy
a
Asociací textilního a konfekčního průmyslu.
13. Kolektivní smlouva na rok 1991 pro odvětví polygrafického průmyslu uzavřená mezi Typografickou besedou, odborovým svazem zaměstnanců polygrafické výroby v Čechách, na Moravě a ve Slezku
a
Polygrafickým grémiem České republiky.
14. Kolektivní smlouva vyššího stupně na rok 1991 pro odvětví energetiky uzavřená mezi Federálním odborovým svazem energetiky
a
Českým svazem zaměstnavatelů v energetice.
15. Kolektivní smlouva na rok 1991 pro odvětví plynárenství uzavřená mezi Československým odborovým svazem pracovníků plynárenství
a
Svazem podnikatelů v plynárenství.

Vydavatel: Federální ministerstvo vnitra - **Redakce:** Nad štolou 3, poštovní schránka 21/SB, 170 34 Praha 7 - Holešovice, telefon (02) 37 69 71 a 37 88 77, telefax (02) 37 88 77 - **Administrace:** SEVT, s. p., Tržiště 9, 118 16 Praha 1 - Malá Strana, telefon (02) 53 38 41-9, telefax (02) 53 10 14, 53 00 26, telex 123518 - Vychází podle potřeby - **Roční zálohované předplatné činí 480,- Kčs** a je stanoveno za dodávku kompletního ročníku včetně rejstříku - **Účet pro předplatné:** Komerční banka Praha 1, účet č. 19-706-011- Novinová sazba povolena poštou Praha 07, číslo 313348 BE 55 - **Tisk:** Tiskárna federálního ministerstva vnitra - Dohlédací pošta Praha 07.

Distribuce předplatitelům: SEVT, s. p., Tržiště 9, 118 16 Praha 1 - Malá Strana, telefon 53 38 41-9, telefax 531014, 530026, telex 123518 - Požadavky na zrušení odběru a změnu počtu výtisků pro nadcházející ročník je třeba uplatnit do 15. 11. kalendářního roku. Změny adres se provádějí do 15 dnů. V písemném styku vždy uvádějte číslo vyúčtování - Požadavky na nové předplatné budou vyřízeny do 15 dnů a dodávky budou zahájeny od nejbližší částky po tomto datu - Reklamacie je třeba uplatnit písemně do 15 dnů od data rozeslání. - Jednotlivé částky lze na objednávku obdržet v obytném středisku SEVT, Svatoslavova 7, 140 83 Praha 4 - Nusle, telefon 43 36 15, za hotové v prodejnách SEVT: Praha 2, Bruselská 2, telefon (02) 25 84 93 - Brno, Česká 14, telefon (05) 265 72 - Karlovy Vary, Sokolovská 53, telefon (017) 268 95, v prodejnách Knihy: Olomouc, nám. Míru 5 - Ostrava, Dimitrova 14 - Ostrava, Výškovická ul., obchodní pavilóny a ve vybrané síti prodejen PNS.